

BELGISCHE **K**AMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE **B**ELGIQUE

Handelingen

Annales

INTEGRAAL VERSLAG
VAN DE PLENAIRE VERGADERING
VAN

COMPTE RENDU INTÉGRAL
DE LA SÉANCE PLÉNIÈRE
DU

18-01-2000
namiddag

18-01-2000
après-midi

AGALEV-ECOLO	:	<i>Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales</i>
CVP	:	<i>Christelijke Volkspartij</i>
FN	:	<i>Front National</i>
PRL FDF MCC	:	<i>Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone - Mouvement des Citoyens pour le Changement</i>
PS	:	<i>Parti socialiste</i>
PSC	:	<i>Parti social chrétien</i>
SP	:	<i>Socialistische Partij</i>
VLAAMS BLOK	:	<i>Vlaams Blok</i>
VLD	:	<i>Vlaamse Liberalen en Democraten</i>
VU&ID	:	<i>Volksunie&ID21</i>

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 50 0000/000 : *Parlementair Document van de 50e zittingsperiode +
het nummer en het volgnummer*
QRVA : *Schriftelijke Vragen en Antwoorden*
HA : *Handelingen (Integraal Verslag)*
BV : *Beknopt Verslag*
PLEN : *Plenumvergadering*
COM : *Commissievergadering*

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 50 0000/000 : *Document parlementaire de la 50e
législature, suivi du n° et du n° consécutif*
QRVA : *Questions et Réponses écrites*
HA : *Annales (Compte Rendu Intégral)*
CRA : *Compte Rendu Analytique*
PLEN : *Séance plénière*
COM : *Réunion de commission*

Officiële publicaties uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen :
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : alg.zaken@deKamer.be

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes :
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : aff.generales@laChambre.be

Inhoud**Dinsdag 18 januari 2000, 14.15 uur
PLEN 034**

BERICHTEN VAN VERHINDERING	5
WETSONTWERPEN (<i>VOORTZETTING</i>)	5
Wetsontwerp tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit (292/1 tot 8) (aangelegenheid bedoeld in artikel 78 van de Grondwet)	
Wetsontwerp tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit (293/1 tot 5) (aangelegenheid bedoeld in artikel 77 van de Grondwet)	5
hervatting van de algemene bespreking	5
<i>Sprekers</i> : Karel Van Hoorebeke, Bart Laeremans, Hugo Coveliers , voorzitter van de VLD-fractie, Claude Eerdeken s, voorzitter van de PS-fractie, Jo Vandeurzen, Guy Hove, Marc Van Peel , voorzitter van de CVP-fractie, Gerolf Annemans , voorzitter van de Vlaams Blok-fractie, Charles Michel, Fred Erdman, Daniel Féret, Tony Van Parys, Simonne Leen, Marie-Thérèse Coenen, Servais Verherstraeten, Jan Mortelmans, Guido Tastenhoye, Marc Verwilghen , minister van Justitie	
BIJLAGE	37
MEDEDELINGEN	37
REGERING	37
ALGEMENE UITGAVENBEGROTING 1999	37
OPMERKINGEN BETREFFENDE EEN WETSONTWERP	37

Sommaire**Mardi 18 janvier 2000, 14.15 heures
PLEN 034**

EXCUSES	5
PROJETS DE LOI (<i>CONTINUATION</i>)	5
Projet de loi modifiant certaines dispositions relatives à la nationalité belge (292/1 à 8) (matière visée à l'article 78 de la Constitution)	
Projet de loi modifiant certaines dispositions relatives à la nationalité belge (293/1 à 5) (matière visée à l'article 77 de la Constitution)	5
reprise de la discussion générale	5
<i>Orateurs</i> : Karel Van Hoorebeke, Bart Laeremans, Hugo Coveliers , président du groupe VLD, Claude Eerdeken s, président du groupe PS, Jo Vandeurzen, Guy Hove, Marc Van Peel , président du groupe CVP, Gerolf Annemans , président du groupe Vlaams Blok, Charles Michel, Fred Erdman, Daniel Féret, Tony Van Parys, Simonne Leen, Marie-Thérèse Coenen, Servais Verherstraeten, Jan Mortelmans, Guido Tastenhoye, Marc Verwilghen , ministre de la Justice	
ANNEXE	37
COMMUNICATIONS	37
GOUVERNEMENT	37
BUDGET GENERAL DES DEPENSES 1999	37
OBSERVATIONS CONCERNANT UN PROJET DE LOI	37

SÉANCE PLÉNIÈRE

du

MARDI 18 JANVIER 2000

14.15 heures

PLENAIRE VERGADERING

van

DINSDAG 18 JANUARI 2000

14.15 uur

De vergadering wordt geopend om 14.16 uur door de heer **Herman De Croo**, Kamervoorzitter.

La séance est ouverte à 14.16 heures par M. **Herman De Croo**, président de la Chambre.

Tegenwoordig bij de opening van de vergadering is de minister van de federale regering :

Ministre du gouvernement fédéral présent lors de l'ouverture de la séance :

Marc Verwilghen.

De **voorzitter** : De vergadering is geopend.

La séance est ouverte.

Mededelingen moeten ter kennis gebracht worden van de Kamer. Zij zullen in de bijlage bij de handelingen van deze vergadering opgenomen worden.

Des communications doivent être portées à la connaissance de la Chambre. Elles seront reprises en annexe des annales de cette séance.

Berichten van verhindering**Excusés**

José Canon, Jef Valkeniers, Ferdy Willems, wegens ziekte / pour raison de santé;

Jaak Van den Broeck, wegens familieaangelegenheden / pour raisons familiales;

Jacques Lefevre, Patrick Moriau, Paul Timmermans, Geert Versnick, Interparlementaire Unie / Union interparlementaire.

Wetsontwerpen (*voortzetting*)**Projets de loi** (*continuation*)

Wetsontwerp tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit (292/1 tot 8) (aangelegenheid bedoeld in artikel 78 van de Grondwet)

Wetsontwerp tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit (293/1 tot 5) (aangelegenheid bedoeld in artikel 77 van de Grondwet)

Projet de loi modifiant certaines dispositions relatives à la nationalité belge (292/1 à 8) (matière visée à l'article 78 de la Constitution)

Projet de loi modifiant certaines dispositions relatives à la nationalité belge (293/1 à 5) (matière visée à l'article 77 de la Constitution)

Nous reprenons la discussion générale.

Wij hervatten de algemene bespreking.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zal er geen doekjes om winden. Dit is een slechte wet, die de Volksunie onder geen enkel beding kan aanvaarden. Zoals ik reeds in de commissie aangaf, zijn wij niet tegen een versoepeling of versnelling van de naturalisatieprocedure maar zijn wij wel gekant tegen de manier waarop de wijziging van de naturalisatiewet wordt doorgevoerd. Wij hadden gehoopt dat de positieve benadering van de Volksunie-fractie in de commissie de meerderheid ervan zou hebben overtuigd dat het belangrijk is een aantal wijzigingen aan dit wetsontwerp aan te brengen. Het gaat om technische aanpassingen maar ook om wijzigingen die betrekking hebben op de noodzaak tot integratie. Wij hebben evenwel moeten vaststellen dat onze inspanningen tevergeefs zijn geweest. Er kwamen

Karel Van Hoorebeke

heel wat stoere verklaringen, onder meer van de heer Coveliërs, fractieleider van de VLD, maar hij werd snel - en terecht overigens - teruggefloten door zijn partijvoorzitter. Sedertdien is de heer Coveliërs weggekijnd en heeft de meerderheid dit slechte wetsontwerp goedgekeurd.

Mijnheer de minister, leden van de meerderheid, u laat vandaag een belangrijke kans liggen om een begin te maken met de noodzakelijke integratie van niet-Belgen die hier reeds enkele tijd verblijven en nu de kans krijgen landgenoot te worden. Vooral de Vlaamse liberalen - die hier nu niet aanwezig zijn - betalen een zware tol voor hun regeringsdeelname en voor de onweerstaanbare drang van Guy Verhofstadt om een regering tegen de CVP te vormen. Hoewel dat op zich geen oneerbare bedoening is, moet men weten in hoeverre men zichzelf verkoopt. Ik weet dat vele liberalen zich slecht voelen. De heer Cortois bijvoorbeeld, had het moeilijk toen wij hier het wetsontwerp inzake de regularisatie van vreemdelingen bespraken, net als vanmorgen, bij de bespreking van het wetsontwerp inzake de naturalisaties. Daarom zei hij op een bepaald ogenblik, toen hij probeerde een weerwoord te vinden op een interventie, dat hij het voor bekeken hield.

Wellicht zullen de liberalen het nog moeilijker krijgen als wij het hebben over het onevenwichtige spreidingsplan dat de heer Vande Lanotte heeft uitgewerkt en waarbij Vlaanderen voor 75% zal moeten opdraaien voor de vestiging van de asielcentra.

Mijnheer de voorzitter, ik wil nog even de bestaansredenen aanhalen van dit wetsontwerp. Deze bespreking wordt niet gehouden wegens het feit dat de naturalisatiewetgeving was verouderd of omdat technische aanpassingen moesten gebeuren, maar wel omdat het voortvloeit uit een politiek akkoord.

Dat politiek akkoord is de compromis geworden tussen de groenen die het gemeentelijk stemrecht wilden en de socialistische en de liberalen die van gemeentelijk stemrecht niet wilden horen.

Voor de liberalen was dit totaal onbespreekbaar. Sommigen van de SP namen daaromtrent initiatieven en hebben zich in het verleden reeds geuit in de commissie voor de Justitie. Voor de socialistische was het in ieder geval in het kader van het regeerakkoord een onbespreekbare aangelegenheid.

Dit compromis om een versnelde en versoepelde naturalisatiewetgeving te realiseren is totstandgekomen enerzijds, omwille van de eis van de groenen om het gemeentelijk stemrecht voor migranten in te voeren en anderzijds, omwille van de houding van de socialistische en

liberalen die daarvan niet wilden weten. Het zou niet anders zijn geweest met de CVP. Deze partij heeft deze aangelegenheid uitgesteld tot 2006, omdat zij ook nog geen overeenstemming hebben bereikt.

Op haar partijcongres in Leuven in 1997 heeft de Volksunie reeds duidelijk voor gemeentelijk stemrecht voor migranten geopteerd, weliswaar gekoppeld aan duidelijke voorwaarden. We moeten echter vaststellen dat het dossier tot op heden nog niet bespreekbaar is. Het was zeker niet bespreekbaar op het ogenblik dat het regeerakkoord is totstandgekomen. Daarom heeft men besloten om niets te doen aan het gemeentelijk stemrecht, maar in de versnelde naturalisatieprocedure te voorzien.

Ik richt me nogmaals tot de Vlaamse liberalen. U vergeet dat aan heel wat niet-Belgen meer toegevingen worden gedaan door het debat over het gemeentelijk stemrecht uit de weg te gaan en de versnelde naturalisatie zonder enige voorwaarde toe te kennen. Dat gemeentelijk stemrecht zou slechts gaan om een passief stemrecht. Men zou dus enkel mogen gaan stemmen en op die manier participeren aan het maatschappelijk en politiek bestel. Het recht om verkozen te worden zou men nog niet hebben. Door aan de verkiezingen deel te nemen zou men echter wel een druk kunnen uitoefenen op bepaalde partijen.

Door toekenning van de naturalisatie gaat men niet enkel het passief stemrecht toekennen, maar ook het actief stemrecht. Men kan dus ook verkozen worden. Alleen al op dit vlak kent men met de naturalisatie een groter recht toe dan wat men zou toekennen met het gemeentelijk stemrecht. Wanneer men genaturaliseerd is en Belg is geworden, kan men bovendien niet alleen deelnemen aan de gemeentelijke verkiezing, maar ook, zowel actief als passief, aan de verkiezingen op provinciaal vlak, op gewestelijk- en gemeenschapsniveau, op federaal niveau en zelfs op Europees niveau.

Op zich heb ik daarmee geen probleem en ook de Volksunie niet, maar ik wil er alleen de aandacht op vestigen van de meerderheidsfracties die het debat over het gemeentelijk stemrecht uit de weg wilden gaan, dat zij vandaag een veel grotere toegeving doen en een veel grotere tolerantie in de wet inbouwen dan het geval zou zijn geweest indien zij wel over dit gemeentelijk stemrecht hadden gepraat. Ik hoop dat iedereen dit op correcte wijze zal kunnen inschatten.

Ik heb dit bij wijze van inleiding uiteengezet omdat het soms belangrijk is de geschiedenis van een bepaalde wet te schetsen.

In het tweede deel van mijn betoog zal ik toelichten waarom ik dit een slechte wet vind. Op de praktische modaliteiten zal ik straks ingaan. Wat vooral ontbreekt in dit wetsontwerp is het feit dat het toekennen van de naturalisatie niet verbonden is aan de integratienoodzaak of -plicht.

Karel Van Hoorebeke

Ik begrijp het standpunt van de Vlaamse meerderheidspartijen op federaal niveau niet. Ze besteden geen aandacht aan de integratieplicht. Op die manier geven ze een instrument uit handen om de inburgering te kunnen doorvoeren. Met een integratieplicht had men de Vlaamse regering een wettelijk instrument in handen kunnen geven om de bepalingen van het Vlaams regeerakkoord inzake inburgering en integratie daadwerkelijk te kunnen uitvoeren. Ik verwijs naar dit regeerakkoord omdat er terzake een discrepantie bestaat tussen het standpunt van de Vlaamse regering en dat van de federale regering. Het Vlaams regeerakkoord bepaalt, ik citeer: "Het kan niet ontkend worden dat er samenlevingsproblemen tussen de autochtonen en allochtonen zijn. Een integraal beleid voor etnisch- culturele minderheden wordt met concrete doelstellingen en maatregelen op de verschillende Vlaamse bevoegdheidsdomeinen en -niveaus gevoerd om de ontvangst en de integratie van de groepen te bevorderen. Nieuwkomers in onze samenleving en allochtonen die hier reeds een tijd verblijven moeten optimaal deelnemen aan de samenleving. Dit houdt in dat ze onze taal leren, kennis maken met onze democratische waarden en zich op de arbeidsmarkt integreren. Daarvoor is een voldoende aanbod nodig. Er wordt een systeem van inburgering opgezet met respect voor de eigenheid van de allochtone medeburgers. Het proces van inburgering wordt bevorderd via twee sporen: de individuele benadering via een inburgeringscontract en de dialoog en ontmoeting via overleg en responsabilisering van de zelforganisaties. Op die manier gebeurt de inburgering met medewerking van én respect voor de allochtone gemeenschap in Vlaanderen".

Collega's, ik sta volledig achter dit punt van het Vlaams regeerakkoord. De vraag dringt zich echter op of we op dit ogenblik niet de kans missen om bepalingen in de wet op te nemen die de integratie verplichten zodat de Vlaamse regering de wet kan gebruiken om de inburgering daadwerkelijk uit te voeren.

Mevrouw Talhaoui, tijdens het debat in de bevoegde commissie hebt u een grote vergissing begaan door de leden van de CVP en de Volksunie&ID over dezelfde kam te scheren als het Vlaams Blok. Op die manier hebt u het debat over integratie in de verkeerde hoek geduwd. Ik neem aan dat u in de toekomst dergelijke vergissingen niet meer zult maken. U hebt gezegd dat integratie de allochtonen denigrerend in de oren klinkt. U hebt verwezen naar uw vader die jaren geleden in ons land in toegekomen en aan zijn lot werd overgelaten. Op dit punt hebt u gelijk. In het verleden hebben we de migranten al te veel aan hun lot overgelaten. Op dit ogenblik beseffen we maar al te goed dat hierin verandering moet komen en dat we moeten helpen bij de integratie. Dit is niet denigrerend optreden ten opzichte van de allochtonen, maar helpen. We willen de communicatie bevorderen,

onder meer via taalkennis, en de allochtonen de maatschappelijke context van het land van verblijf leren kennen zodat een integratie in de arbeidsmarkt vlotter kan verlopen. Dat we hiertoe middelen ter beschikking willen stellen en afdwingbaar willen maken, mag niet als denigrerend worden aangevoeld.

Ik neem het voorbeeld van Nederland. Ik heb hier de wet van 9 april 1998 houdende regels met betrekking tot de inburgering van nieuwkomers in de Nederlandse samenleving. Het is goed om die wet eens door te lezen.

Hoofdstuk II omvat het inburgeringsonderzoek. Ik lees even de bedoeling van dit onderzoek. Het is artikel 4 lid 2.

"Het inburgeringsonderzoek is een onderzoek naar de mate waarin de nieuwkomer in Nederland in een maatschappelijk achterstandse situatie kan geraken. Het onderzoek heeft in ieder geval betrekking op de mate waarin de nieuwkomer actief en passief de Nederlandse taal beheerst en kennis van de Nederlandse samenleving en de Nederlandse arbeidsmarkt heeft, alsmede op de mate waarin hij naar verwachting door het volgen van een voor hem vast te stellen inburgeringsprogramma kennis, inzicht en vaardigheden kan verwerven met het oog op verdere scholing of toegang tot de arbeidsmarkt".

In Nederland wordt dus een inburgeringsonderzoek gehouden om na te gaan wat men nodig heeft om zich te kunnen inburgeren. In Hoofdstuk III werkt men een inburgeringsprogramma uit en in Hoofdstuk IV wijdt men een hele paragraaf aan trajectbegeleiding.

Integratie is dus niet iets dat van hogerhand wordt opgelegd. Het betekent daarentegen dat men middelen ter beschikking moet stellen zodat diegenen die uit een ander land of een andere cultuur komen zich op een behoorlijke manier kunnen integreren en op een volwaardige manier kunnen deelnemen aan het maatschappelijke leven.

Mijnheer de minister, collega's, Nederland is een progressief land, voor sommigen al te progressief. Als Nederland in een dergelijke wet met een inburgeringscontract voorziet, waarom zouden wij als Vlaamse partijen dan niet kunnen aandringen op een duidelijke integratie? Ik hoop, collega Talhaoui, dat u begrijpt dat het uiteindelijk vanuit een positieve context is dat wij hierover spreken. Wij willen een samenleving hebben waar we allemaal met elkaar en samen kunnen leven.

Een ander belangrijk punt is de positie van de Vlamingen in Brussel. Uit de brief van de procureur-generaal, die hier vanmorgen op de banken is gelegd, blijkt dat minstens een derde van alle naturalisatiedossiers wellicht in Brussel zal worden behandeld.

Karel Van Hoorebeke

Mijnheer Laeremans, ik heb meer vertrouwen in de cijfers van de procureur-generaal, dan in de cijfers die u op sloganeske manier in het midden gooit zonder dat ze door enige ernst gestaafd zijn.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, ik vraag u het woord voor een persoonlijk feit, want mijn naam is vermeld door collega Van Hoorebeke.

De **voorzitter** : Hebt u zo een gevoelige huid, mijnheer Laeremans ?

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : De heer Van Hoorebeke zegt dat hij meer vertrouwen heeft in de procureur-generaal dan in wat wij zeggen. Het probleem is dat de procureur-generaal de exacte cijfers moeilijk kan hebben omdat de Kamer deze - en onze - cijfers heeft. Als wij spreken van 46%, komen deze cijfers van de dienst Naturalisaties van deze Kamer. Het staat zwart op wit als u het niet gelooft en ik kan u de cijfers bezorgen. Bijna 50% van de naturalisatiedossiers komen van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. Het is dus veel meer dan een derde.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, uit de brief van de procureur-generaal blijkt dat minstens een derde van de naturalisatiedossiers in Brussel zullen behandeld worden. Dat zullen vermoedelijk allemaal Franstalige dossiers zijn. Dus, minstens een derde van de aanvragers van de Belgische nationaliteit zullen Franstaligen worden.

Mijnheer Laeremans, hou uw cijfers alstublieft voor u.

Collega's, als er op zich daar geen probleem mee is, moeten we toch oog hebben voor de precare positie van de Vlamingen zoals ze vandaag al bestaat. Mijnheer de minister, het is duidelijk dat deze problematiek niet via deze wet kan worden geregeld. Het zal wel een gevolg van deze wet zijn. Daarom is het belangrijk om er de aandacht op te vestigen.

Waarom is het belangrijk dit ook hier te herhalen ? Het is belangrijk de Vlaamse partijen duidelijk te maken dat deze problematiek zal moeten worden besproken op het juiste niveau, met name tijdens de Costa-besprekingen. Deze aangelegenheid kan blijkbaar niet in de Brusselse Costa worden besproken omdat het geen deel uitmaakt van het Brussels regeerakkoord. Dat betekent niet dat deze problematiek niet aan bod kan komen op de federale Costa. Het is niet omdat het vandaag nog niet wordt besproken, dat dit in de toekomst niet kan gebeuren. Daarom is het belangrijk dat de Vlaamse meerderheidspartijen weten dat één van de gevolgen van de inwerkingtreding van deze nieuwe naturalisatiewet een toe-

name zal zijn van de Franstaligen in Brussel. Hierdoor zal de positie van de Vlamingen nog meer worden bedreigd, tenzij wanneer wij tot een gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen op alle Brusselse niveaus komen.

Mijnheer Laeremans, dit is toch duidelijk. Ook heb ik er in de commissie reeds de aandacht op gevestigd. Ik ontzeg u het recht - trouwens, ik heb ook een brief gekregen van het Comité van de Brusselse Vlamingen, waarnaar u verwijst - om de Volksuniefractie te feliciteren met de houding die wij in de Kamer terzake hebben aangenomen. Het belangenconflict werd niet ingeroepen in het Vlaams Parlement omdat men ervan uitgaat dat deze problematiek op een serene en rustige wijze binnen de Costa kan worden besproken.

Mijnheer Laeremans, wij kennen uw frustratie omdat u nergens bij betrokken bent. Dat zal nog jaren duren. Uw frustratie zal dus nog toenemen. Het is niet omdat deze problematiek vandaag in de Costa nog niet werd besproken, dat ze niet aan bod zal komen. Wees dus rustig en geduldig en aan het einde van de rit zullen wij zien wie in deze materie uiteindelijk gelijk zal hebben gehaald.

Mijnheer de voorzitter, ik wens nog even enkele technische aspecten te behandelen. Mijnheer Coveliers, ik wil nog even terugkomen op artikel 23 van de huidige naturalisatiewet. Ik hoop dat hierover alle onduidelikheden zijn weggenomen. Uw idee om bij een ernstige tekortkoming in de integratieplicht de naturalisatie te herroepen of iemand van zijn naturalisatie te benemen, is goed geprobeerd. Doch, u bent terecht teruggefloten door uw partijvoorzitter.

Mijnheer de minister, ik hoop dat de interpretatie die u geeft aan ernstige tekortkomingen - hiervoor verwijst u naar professor Closset - niet kan gesteund zijn op elementen als geslacht, religie of taal. Vandaag is het duidelijk - laten wij die discussie afronden - dat de ernstige tekortkoming, zoals in

artikel 23 omschreven, niet als een instrument tot noodzakelijke integratie kan worden gebruikt.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, ik stel vast dat ook de heer Van Hoorebeke De Morgen leest en dus de foute informatie overneemt die daarin werd gepubliceerd. Wat u zegt heb ik niet gezegd. Er zijn getuigen in deze zaal die dat kunnen bevestigen. Ik hoef niet meer te herhalen wat ik gezegd heb. Lees een andere krant en u zult het weten.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID) : Ik lees onder meer De Morgen, De Gazet van Antwerpen, De Standaard. Ik zal de krantenartikels nog eens allemaal nakijken, maar soms is het voor sommigen beter te vergeten wat men heeft gezegd dan zich het te herinneren. Ik stel voor die discussie echter stop te zetten. Er is in ieder

Karel Van Hoorebeke

geval duidelijkheid. U hebt de verdienste het probleem duidelijk te hebben geschetst. De minister heeft er een duidelijk antwoord over uitgebracht. Als de definitie van professor Closset wordt toegepast, zullen in de toekomst terzake geen problemen meer rijzen.

Op een andere technische bedenking zal ik niet uitvoerig ingaan omdat collega Vandeurzen dat ook heeft gedaan en wellicht ook collega Van Parys dat zal doen. Mijnheer de minister, men moet toch vaststellen dat er binnen dit wetsontwerp met termijnen gewerkt wordt, die absoluut niet haalbaar zijn. Een termijn van één maand voor het parket om een advies te geven, een termijn van één maand voor de dienst vreemdelingenzaken om een advies te geven, is een utopie. In de brief van advocaat-generaal De Lentdecker, die namens de procureur-generaal van het Hof van Beroep te Brussel spreekt, staat dat de parketten over meer middelen en mankracht zullen moeten beschikken als ze dat advies binnen de maand moeten geven. Ze zullen zelfs beroep moeten doen op contractuele juristen.

Dat betekent, mijnheer de minister, dat de parketten vandaag de dag niet klaar zijn om dergelijke taak op te nemen. Wat gaat er gebeuren? Ofwel kunnen ze hun advies niet geven binnen de maand en komt er een positief advies. Ik hoop, mijnheer de minister, dat u een ernstig advies wil krijgen wanneer u een dergelijke clause invoegt. Ofwel zullen de parketten andere opdrachten moeten laten varen. Zij zullen dan andere prioriteiten moeten stellen. Daaromtrent is in de commissie het voorbeeld aangehaald van parketten die zaken gaan seponeren en in een brief aan het slachtoffer schrijven dat de zaak geen prioriteit heeft en dat de betrokkene zelf stappen moet zetten via dagvaarding of een ander middel. Ik denk, mijnheer de minister, dat dit geen goede werkwijze is.

Hetzelfde geldt voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Wie een beetje vertrouwd is met deze dienst, weet dat de toestand daar zeer chaotisch is en dat de chaos nog toegenomen is nadat de minister van Binnenlandse Zaken, mijnheer Duquesne, aangekondigd heeft dat hij de diensten zou reorganiseren en zou onderbrengen in één bevoegde vreemdelingendienst. De heer Duquesne wenst tijd te hebben voor die hervorming. Hij wil dat grondig en rustig doen en wil dat hem daar de tijd voor gegeven wordt. Dat betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten vroegste begin volgend jaar omgevormd en operationeel zal zijn. Dat betekent, collega's, dat wanneer deze nieuwe wet van toepassing wordt, noch de parketten noch de dienst vreemdelingenzaken binnen de gestelde termijn een ernstig advies zullen kunnen geven. Ik stel vast - en ik verwijs nogmaals naar Nederland - dat wij een wet uitvaardigen die op bepaalde punten onuitvoerbaar zal zijn. Het verschil met Nederland is dat wanneer men daar een nieuwe wet

bespreekt of aan een nieuwe wet werkt, men terzelfder tijd de uitvoerbaarheid van de wet toetst. Wat zullen de gevolgen zijn van de nieuwe wet of de wetswijziging? Zullen wij wel over voldoende middelen en personen beschikken om de wet uit te voeren? Vandaag, collega's, vraagt men ons over een wet te stemmen waarvan iedereen weet dat bepaalde bepalingen ervan totaal onuitvoerbaar zijn. Dit is de manier waarop wij in dit land aan wetgevend werk doen in de hoop dat de wet dan ook zal worden uitgevoerd.

Mijnheer de voorzitter, collega's, de Volksunie is helemaal niet gekant tegen een multiculturele samenleving, integendeel. Vlaanderen kan in deze globaliserende wereld geen eiland blijven en kan niet geïsoleerd blijven ten opzichte van de rest van de wereld, zoals ook België dit niet kan en zoals ook andere landen dit niet kunnen. We waren allemaal blij toen het IJzeren Gordijn viel, het symbool van de gespleten en de gescheiden werelden. Vandaag moeten wij vaststellen dat velen dit blijkbaar betreuren.

Zij zouden liever opnieuw een muur rond Vlaanderen bouwen. Dat is het Vlaanderen niet dat de Volksunie wil. Wij willen een open, verdraagzaam Vlaanderen, gericht op de wereld en solidair met de volkeren die het nodig hebben. Mijnheer de minister, collega's, wij willen echter ook een Vlaanderen waarin diegenen die hier komen en als landgenoot willen blijven functioneren dat op volwaardige wijze kunnen blijven doen. Eén van de eerste voorwaarden daarvoor is dat men zich kan integreren. Dat kan onder meer via het aanleren van een taal en bepaalde sociale vaardigheden. Wie in deze maatschappij niet kan communiceren, kan ook niet volwaardig participeren. Deze wet is niet goed omdat men vandaag een instrument uit handen geeft dat het ideale middel zou zijn geweest om aan de Gewesten en Gemeenschappen de mogelijkheid te bieden om via inburgeringsprogramma's en trajectbegeleiding op een positieve manier te werken aan het inburgeren van die allochtonen en nieuwkomers die volwaardig Belg willen worden. Mijnheer de minister, de Volksuniefractie zal dit wetsontwerp dan ook niet goedkeuren.

M. Claude Eerdeken (PS) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, le groupe PS est heureux de l'aboutissement de ce projet de loi. L'idée de penser que notre pays sera, après l'adoption de ce texte, un des pays les plus progressistes au monde ne peut que réjouir les socialistes francophones.

De plus, la réforme proposée est l'exécution parfaite d'un élément prioritaire de l'accord de gouvernement et elle reflète incontestablement la nouvelle orientation de la politique de notre pays envers les étrangers.

N'oublions pas que ce projet fait partie d'un tout constitué non seulement de la procédure d'asile qu'il faut adapter, mais aussi de la régularisation des sans-papiers. Cet

Claude Eerdeken

ensemble cohérent a pour objectif de favoriser une société belge ouverte, tolérante, respectant la dignité humaine, objectif d'ailleurs toujours défendu par notre parti.

Nous constatons avec plaisir qu'un premier pilier de cet ensemble a été réalisé avec le vote du texte de loi sur la régularisation des sans-papiers. Cette opération est actuellement en cours d'exécution. Elle constitue un pas très positif et dans quelques semaines, nous connaissons le résultat final de l'application du texte voté l'année dernière.

Avec le nouveau texte de loi sur la nationalité et la naturalisation, nous réalisons le second pilier de cette nouvelle politique et nous estimons important que ces piliers soient mis en oeuvre rapidement et de façon concomitante.

Il nous apparaît aussi très clairement que la nationalité est un instrument efficace pour favoriser l'intégration des étrangers dans notre société. Il faut encourager et construire une société multiculturelle en Belgique. Dès lors, il était normal de prévoir une modification de nos législations pour atteindre cet objectif d'intégration et d'insertion.

Ce texte vise également à remédier à toute une série de lourdeurs, de tracasseries qui caractérisaient jusqu'à présent l'acquisition de la nationalité belge. Cet objectif de simplification était d'ailleurs un des points importants de la déclaration gouvernementale; nous nous réjouissons que le texte y satisfasse pleinement.

D'un autre côté, les possibilités d'acquérir la nationalité sont élargies; les délais sont raccourcis tant au niveau de la procédure que sur le plan des avis à rendre par le parquet, la Sûreté ou l'Office des étrangers, engendrant ainsi une accélération des procédures.

Autre élément extrêmement important : dorénavant, la procédure de naturalisation sera gratuite.

Notons aussi que l'acte de naissance pourra être remplacé par une attestation équivalente des autorités diplomatiques ou consulaires, ou subsidiairement par un acte de notoriété.

Dès lors, ce texte représente, sans le moindre doute, une réelle révolution en regard des pratiques actuelles qui, malheureusement, imposaient un délai encore trop long en matière de naturalisation et limitaient trop strictement les conditions d'acquisition de la nationalité par déclaration, notamment, puisque la loi actuelle fixe une limite d'âge à trente ans. Demain, et ce sera beaucoup plus simple, dès qu'une personne de plus de dix-huit ans fera la demande, et pour autant qu'elle réside en Belgique depuis plus de sept ans, elle deviendra belge sur la base d'une simple déclaration. Cela se justifie d'autant plus que, dans une société inéluctablement en voie de globa-

lisation et de mondialisation, la notion même de nationalité a perdu une grande partie de son sens, d'autant qu'elle est attachée à des frontières d'Etat de plus en plus théoriques : celles-ci empêchent encore parfois le passage des personnes, mais jamais celui des informations et de la communication.

Le groupe socialiste est satisfait des propositions de modifications significatives qui sont soumises à notre assemblée.

Je désire cependant émettre quelques observations, non pas à l'égard du texte mais en ce qui concerne les craintes exprimées par certains lors des débats en commission.

Ma première réflexion porte sur l'élargissement des possibilités d'acquérir la nationalité belge. Selon le texte proposé, la procédure de déclaration de nationalité sera dorénavant ouverte à tout étranger de plus de dix-huit ans qui est né en Belgique et y réside, ou qui est né à l'étranger mais a un parent belge au moment de la déclaration ou encore, qui a sa résidence principale en Belgique depuis sept ans au moins et est admis à y séjourner pour une durée illimitée.

D'autre part, la procédure de naturalisation sera possible pour tout étranger de plus de 18 ans qui a sa résidence principale en Belgique depuis trois ans au moins.

Soyons réalistes à l'égard de ceux qui ont des craintes d'encombrement. Cette modification n'aboutira nullement à une invasion d'étrangers voulant devenir belges. En effet, en Belgique, environ 90% de la population est belge et 10% est étrangère. De ces 10% d'étrangers, 60% sont des ressortissants de la Communauté européenne. En d'autres termes, seulement 4% de la population de notre pays est non européenne. Ce sont probablement ces personnes qui, le plus massivement, pourraient être intéressées par l'acquisition de la nationalité. Pour quel motif aurions-nous refusé de leur tendre la main ?

Il est par ailleurs possible - je veux bien le reconnaître - que dans les premiers mois de l'entrée en vigueur de cette nouvelle législation, il y ait une affluence de demandes. Mais cela devrait être un phénomène que l'on pourrait qualifier de "one shot" puisque, en définitive, ce seront essentiellement les personnes qui n'ont pas encore atteint les cinq ans requis maintenant, mais qui ont trois ans de présence en Belgique, qui pourraient faire usage de la déclaration de nationalité. S'il y avait des objections, nous pourrions, puisque la Chambre est l'instance de recours, avoir à traiter un nombre important de dossiers, mais cela ne serait que momentané.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik zou de heer Eerdeken een vraag willen stellen. Als hij de inschatting maakt dat we in de eerste maanden van

Jo Vandeurzen

de inwerkingtreding van de nieuwe wet een verhoogd aantal aanvragen zullen moeten verwerken, als we weten dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in staat is om zonder reorganisatie behoorlijk te adviseren en als de parketten nog moeten achterhalen hoeveel mensen ze nodig hebben, is het dan niet verstandiger om alvast in de eerste fase de verkorting van de adviestermijn tot één maand niet door te voeren ? U geeft juist aan dat het aantal aanvragen extra groot zal zijn. Is het dan niet verstandiger om die verkorting uit te stellen tot het moment dat iedereen met een verminderd aantal aanvragen en een verbeterde omkadering die adviezen kan geven ?

M. Claude Eerdekens (PS) : Monsieur le président, cette réforme aboutira si tous ceux qui doivent collaborer à son exécution le font avec beaucoup de loyauté. Il s'agit là d'un devoir collectif et donc bien évidemment de la Chambre et de la commission.

Nous serons probablement confrontés à un surcroît de travail dans un premier temps, mais je suppose que nous pourrions compter sur la collaboration de la questure, en cas de nécessité de renfort de personnel afin de nous permettre de travailler correctement.

Si on considère la situation de l'Office des étrangers, ce dernier dispose d'un délai très court. Nous savons que cette administration est noyée sous les dossiers. Elle doit pourtant pouvoir fonctionner correctement et il faut que les dossiers puissent être traités dans un délai raisonnable.

En ce qui concerne les parquets, j'ai analysé, après avoir entendu les objections émises par M. Van Peel ce matin, le document qui a été distribué sur nos bancs. Je dirai très honnêtement que les réserves exprimées par le collège des procureurs généraux ont trait à l'intendance. On demande au ministre de la Justice de mettre du personnel supplémentaire à disposition. Il est clair que cette demande devrait être rencontrée tant pour l'Office des étrangers que pour les parquets afin de leur permettre de traiter les dossiers dans un délai raisonnable.

Cela dit, il y a quand même une certaine informatisation. Les parquets n'expriment des objections en ce qui concerne l'avis à émettre que lorsqu'il y a des faits personnels graves. Il me semble donc que les parquets devront être en mesure de pouvoir répondre dans le délai demandé.

Il est évident que toute réforme implique de devoir bousculer quelque peu les habitudes établies. Il est vrai que l'on peut considérer ce délai d'un mois comme insuffisant. Je peux en convenir. Mais il sera toujours possible, cela a été dit par le ministre en commission, d'apprécier, au bout de quelques mois, si une difficulté majeure se posait. Mais je dois constater qu'en ce qui

concerne le délai de quatre mois qui existe actuellement, on nous avait déjà exprimé dans cette Chambre, lorsque nous avons voté la loi Erdman, puisque ce texte nous venait du Sénat, que le délai de quatre mois était insuffisant. Or, vous le savez bien, monsieur Vandeurzen, on peut dire aujourd'hui que ce délai a été respecté. Pourtant, quand on a adopté la loi Erdman, on nous a dit qu'il était impossible de le respecter. Je suis donc relativement optimiste quant à la capacité du pouvoir judiciaire à pouvoir respecter ce qui lui est demandé.

En ce qui concerne la Sûreté de l'Etat, je n'ai aucune crainte.

La Sûreté de l'Etat n'émet des avis que dans un nombre très limité de dossiers, pour des personnes dont le comportement est susceptible de porter atteinte à la sécurité nationale. Et à ma connaissance, elle transmet à la Chambre, dans un délai très rapide, les rapports qui lui sont demandés. Ils sont d'ailleurs généralement de grande qualité et sont très précieux pour l'information de la commission.

Je souhaiterais poursuivre mon intervention en disant que nous n'avons aucune raison de penser que les services de l'Etat, l'Office des étrangers, la Sûreté de l'Etat et le pouvoir judiciaire par l'intermédiaire des parquets, ne collaboreront pas.

Je désirerais également faire une observation concernant l'objection qui a souvent été avancée en ce qui concerne la suppression, dans le projet de loi, du contrôle que le parquet devait effectuer quant à l'intégration de la personne demanderesse de nationalité ou de naturalisation. Cette modification a été décrite par certains comme étant une erreur ou un élément inacceptable. Je ne pense pas que ce soit le cas. Lorsqu'un étranger effectue une démarche, entame la procédure pour acquérir la nationalité belge, il y a une sorte de présomption d'intégration dans notre société. Cette présomption ne peut être renversée que par le parquet lorsque celui-ci est en mesure de donner la preuve de l'existence de faits personnels graves.

Certains arguments développés en commission par une certaine formation traduisaient incontestablement un rejet des étrangers. Nous ne pouvons pas suivre ce type de comportement que nous trouvons inadmissible dans une société démocratique. Nous devons considérer de façon égale toute personne se trouvant sur le territoire national et nous ne voyons pas de raison dans un Etat de droit, où la loi est la même pour tous, de différencier les étrangers insérés dans notre société et qui, par l'effet de l'octroi de la nationalité ou de la naturalisation, obtiennent donc les mêmes droits mais aussi les mêmes devoirs que les Belges. Et nous n'avons aucune raison de mettre en doute la sincérité de leur démarche lorsqu'ils introduisent soit une démarche de naturalisation, soit une demande d'acquisition de la nationalité.

Claude Eerdekens

Nous sommes également heureux de constater que ce nouveau texte mettra fin aux freins qui existaient encore en matière de naturalisation. J'espère que, comme c'était souvent le cas dans le passé et jusqu'à présent, les demandeurs ne se sentiront plus découragés devant la course d'obstacles que constituait l'octroi de la nationalité belge ou de la naturalisation.

Ce texte, de même que celui sur les régularisations, tend à intégrer de manière accrue les personnes d'origine étrangère. Nous pensons que cette politique fait de notre pays un Etat respectueux de la personne humaine, un Etat ouvert sur le monde, un Etat généreux, un Etat humaniste, bref, un Etat moderne, un Etat digne de ce nom. Nos valeurs de tolérance, de justice sociale et d'ouverture à l'autre sont ainsi rencontrées.

En conséquence, le groupe socialiste est particulièrement heureux de voir notre pays prendre une telle orientation positive.

Enfin, je suis certain que les personnes qui bénéficieront de ces mesures sauront apporter à notre pays, par leur diversité, leur énergie et leurs talents, un enrichissement qui profitera à tous, Belges et étrangers. Je suis certain que cet apport sera de nature à enrichir réciproquement l'ensemble des citoyens vivant dans notre pays.

En conclusion, monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, le groupe socialiste soutient ce projet de loi avec beaucoup de satisfaction.

De heer **Guy Hove** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in de eerste helft van de jaren tachtig is er in belangrijke mate gesleuteld aan het juridisch statuut van de vreemdelingen in ons land. Na meer dan 10 jaar discussies en acties, binnen en buiten het parlement, werd in 1980 de eerste coherente wetgeving op de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen goedgekeurd. Zo maakte de wet van 15 december 1980 een einde aan het zeer administratief karakter van de verblijfswetgeving uit de voorgaande periode. Globaal genomen verstevigde de nieuwe wet de rechtszekerheid en de rechtsbescherming van vreemdelingen, in het bijzonder wat de verblijfszekerheid en het gezinsherenigingsrecht betreft. De uitbouw van rechtsmiddelen die de vreemdelingen ter beschikking hadden om te reageren op beslissingen die tegen hen werden genomen, was eveneens betekenisvol. Kort na de totstandkoming van dit politiek belangrijk juridisch instrument en in uitvoering van het regeerakkoord van december 1981, waarin de bevordering van de integratie van vreemdelingen door naturalisatie en andere vormen van verwerving van nationaliteit werden vooropgesteld, kwam de wet van 29 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en de nationaliteitsverwerving tot stand. Dit wetgevend optreden was dringend nodig. De spanningen die ontstonden na de

immigratiegolf uit de jaren '60 en '70 en de wijzigingen in de opvattingen en mentaliteit, eisten een grondige herwerking van de gecoördineerde wetten van 1932. Toen zag men in de keuze van de nationaliteit niets anders dan de uitdrukking van een formele wil van trouw aan België. Die wil impliceerde noodzakelijkerwijs gevoelens en genegenheid voor de instellingen en de gebruiken van de Belgische volksgemeenschap. Het behoeft geen betoog dat dergelijke zienswijze niet meer te vereenzelvigen viel met het groeiend belang van de structurele sociaal-economische band tussen de enkeling en de Staat. Daarenboven was het nodig om de Belgische wetgeving in overeenstemming te brengen met de beginselen die vervat lagen in een aantal internationale rechtsnormen. Het wetboek van de Belgische nationaliteit betekende dan ook een vereenvoudiging en versnelling van de onderscheiden procedureregelingen en ondersteunde de integratie van buitenlandse kinderen van de tweede en derde generatie en de echtgenoten in onze samenleving.

Dit wetboek heeft in de praktijk echter niet het beoogde resultaat gehad, zodat wijzigingen niet konden uitblijven. De oorzaken van het beperkte succes waren het blijven bestaan van administratieve en juridische drempels, als daar onder meer waren de hoge kosten en de lange duur, en wellicht ook het ongeloof vanwege de vreemdelingen dat de verwerving van de Belgische nationaliteit werkelijk een oplossing zou bieden voor hun precaire maatschappelijke situatie. Daaraan moet worden toegevoegd de sociale druk die in sommige kringen van niet-Belgen leefde, zowel tussen landgenoten van verschillende families als binnen de eigen familie en zelfs tussen ouders en kinderen. Dit maakte dat het niet of nauwelijks zou worden aanvaard indien een landgenoot tot naturalisatie zou besluiten. Deze realiteit werd nog versterkt doordat de beleving nationaliteit en religie soms zodanig aan elkaar waren gekoppeld dat verlies van de oorspronkelijke nationaliteit kon worden ervaren als afvalligheid van het geloof.

Een reeks hervormingen werd vanaf dan doorgevoerd. In de eerste plaats keurden de federale Kamers in het begin van 1991 twee grondwetswijzigingen goed, die de afschaffing van het onderscheid tussen grote en kleine naturalisatie op het oog hadden. De wet van 13 juni 1991 maakte het de tweede en derde generatie migranten gemakkelijk om de Belgische nationaliteit te verwerven, terwijl de wet van 6 augustus 1993 juridische duidelijkheid schiep na de constitutionele opheffing van de twee soorten naturalisatie. De wet van 13 april 1995 verrichtte een aanpassing van de procedure tot het verkrijgen van de naturalisatie, zodat de behandeling ervan niet langer meer dan een jaar zou mogen duren. Met de meest recente wetswijziging, met name deze van 22 december 1998, beoogde de wetgever een driedelig doel : het opnieuw verduidelijken op welke gronden juist de Belgische nationaliteit kan worden aangevraagd, het gelijk-

Guy Hove

schakelen van de wijze waarop de parketten advies verlenen en het doorzichtiger maken van de naturalisatieprocedure. Zo werd de procedure van de nationaliteitskeuze met deze van de nationaliteitsverklaring geharmoniseerd door voor beide in een vrijwel identieke procedure te voorzien.

Het ter bespreking en stemming voorliggende ontwerp wenst de integratie van vreemdelingen in onze samenleving verder te vergemakkelijken door de toegang tot de procedures inzake nationaliteitsverklaring en naturalisatie gevoelig te wijzigen, waardoor onder meer het verloop ervan kan worden bespoedigd. In dit laatste verband is dan ook de herdefiniëring van de rol van het parket gesitueerd dat binnen een termijn van één maand een advies omtrent de eventuele aanwezigheid van zware persoonlijke feiten vanwege de aanvrager dient uit te brengen, terwijl dit thans twee maanden is voor de nationaliteitsverklaring en vier maanden voor de nationaliteitskeuze en de naturalisatie. Verder worden de procedures tot verkrijging van de Belgische nationaliteit door de keuze van de vreemde echtgenoot van een Belg, wegens het bezit van de staat van Belg en de procedure tot her verkrijging van de Belgische nationaliteit aangepast aan de nieuwe regeling inzake nationaliteitskeuze, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen. Ook de met de hand geschreven vermelding die sedert 1 september 1999 moet voorafgaan aan de handtekening van de aanvrager op het formulier van naturalisatieverzoek wordt in die zin gewijzigd dat daaraan een verklaring wordt toegevoegd, waarbij de aanvrager zich evenzeer uitdrukkelijk onderwerpt aan het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Tot slot, en niet minder belangrijk, is er de kosteloosheid van de procedure.

In tegenstelling tot de jongste wetswijziging, die niets veranderde aan de grondvoorwaarden - deze kunnen na goedkeuring van dit ontwerp eveneens het onderwerp zijn van een negatief advies van de procureur des Konings - en enkel de procedure vatte en de eenloket-regeling invoerde, reiken de ambities van onderhavig ontwerp veel verder. Niet alleen wordt het verkrijgen van de Belgische nationaliteit als reële factor van integratie beschouwd en geconcipeerd, maar wordt er ook een consequente lijn in de nationaliteitswetgeving bewerkstelligd, waardoor de bestaande zekere dubbelzinnigheid in de achterliggende filosofie met betrekking tot de rol die de verwerving van onze nationaliteit speelt in het integratiebeleid wordt weggewerkt. Enerzijds, is er de nationaliteit als middel bij uitstek om tot een juridische integratie te komen maar anderzijds, worden er nog steeds verschillende drempels gehanteerd, die in meerdere of mindere mate afhankelijk zijn van de graad van sociale integratie van de betrokkene in de samenleving.

Het verwerven van de nationaliteit dient dan ook niet langer meer als het sluitstuk van integratie te worden beschouwd, maar wel als een motor ertoe. De juridische en sociale gelijkstelling met de onderdanen dienen centraal te staan.

In het Europese en in het internationale recht bestaat de tendens om bij de bepaling van de rechtspositie van personen, het belang van de nationaliteit terug te dringen. De vrijheid van staten om inhoud te geven aan een apart statuut voor vreemdelingen, wordt beperkt.

Het globale beeld dat de bevolking krijgt van het begrip nationaliteit is dan ook verwarrend, met vele en soms tegenstrijdige signalen. Het versterken van het belang van de nationaliteit, terug te vinden in de instrumentalistische visie, staat tegenover een gestage internationalisering van het juridisch statuut van personen, waarbij de juridische betekenis van nationaliteit hoe langer hoe meer wordt uitgehold.

De regels voor verwerving van de nationaliteit in het buitenland en de tendens tot objectivering in eigen land, stellen de zin van een verdere tussenkomst van de Kamer in deze aangelegenheid in vraag. De verkrijging van de Belgische nationaliteit is een subjectief recht voor wie de voorgeschreven voorwaarden vervult. In geval er betwisting rijst over het bestaan van dat recht, wordt die betwisting beslecht door de hoven en rechtbanken.

De **voorzitter** : Mijnheer Hove, de heer Van Peel wenst u kort te onderbreken.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer Hove, u verwijst naar andere landen en de grotere harmonisatie bij de regels voor verwerving van een nationaliteit. Ik begrijp niet goed hoe het komt dat België door deze wetgeving het land wordt waar men, naar Europese maatstaven gemeten, het gemakkelijkst de nationaliteit verwerft. Als ik zie welke voorwaarden er in Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië en Nederland bestaan, gaan wij helemaal niet naar een harmonisatie, maar stevenen wij af op een verregaande uitzonderingspositie voor België bij het verwerven van de nationaliteit. Hoe rijmt u dit met wat u daarnet zei ?

De heer **Guy Hove** (VLD) : Ik dacht dat ik daarop reeds had geantwoord en dat ik duidelijk heb gezegd dat er komaf zal worden gemaakt met de dubbelzinnige filosofie die er vroeger werd toegepast. Enerzijds, sprak men van een versoepeling van regels en anderzijds, werden er voortdurend drempels ingebouwd, waardoor de procedure werd bemoeilijkt.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Ik herinner mij met heimwee de VLD-toespraken van uw geëerde collega Dewael, die met veel meer vuur over naturalisatie

Gerolf Annemans

sprak. Wat u nu zegt, komt erop neer dat de VLD voorstander is geworden van het opheffen van alle dubbelzinnigheden, waarbij zij alle drempels tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit wil opheffen.

In tegenstelling met wat de gepassioneerde uiteenzettingen van de heer Dewael destijds suggereerden, stel ik mij de vraag waarom de VLD nu alle drempels wil wegnemen? Dit is de eeuwige vraag en u geeft daarop nu het antwoord: "Wij moeten naar een ondubbelzinnige situatie gaan, waarbij alle drempels om Belg te worden, worden weggenomen". Dat is het huidige VLD-standpunt.

De heer **Guy Hove** (VLD): Dat heb ik niet gezegd, mijnheer Annemans. De verkrijging van de Belgische nationaliteit is een subjectief recht voor wie de voorgeschreven voorwaarden vervult. In geval een betwisting rijst over het bestaan van dat recht, wordt die betwisting beslecht door de hoven en rechtbanken. Wanneer het daarentegen gaat om de verkrijging van de Belgische nationaliteit door naturalisatie, ontstaat er voor de belanghebbende geen enkel recht. De Kamer beslist souverain over het toekennen aan de belanghebbende van de gevraagde gunst. Deze beslissing kan dus niet worden getoetst door hoven en rechtbanken.

In deze context kan het legaliteitsbeginsel niet ten volle gelden en wordt ook de naleving van het gelijkheidsprincipe in zekere zin, zo niet getemperd dan wel uitgesloten. Ik treed de these van professor Veaers bij dat deze negentiende eeuwse opvatting in onze tijd nog moeilijk kan worden verantwoord.

Zij laat immers willekeur toe. De wetgevende macht zou zich moeten beperken tot het concipiëren van de naturalisatiewet. De uitvoerende macht dient deze wet onder controle van de Raad van State en van de rechterlijke macht toe te passen, of zoals professor Rimanque het formuleert: "De vrees voor een nieuwe en rechterlijk niet gecontroleerde Willem I zou stilaan moeten geweken zijn."

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok): Collega Hove, in tegenstelling tot vorig jaar, toen voormalig fractieleider Patrick Dewael hieromtrent het woord voerde, heb ik in uw betoog niets gehoord over de enorme weerslag die de versoepeling van de naturalisatiewet op de situatie van de Brusselse Vlamingen zal hebben. Zij zullen bij de komende gemeenteraadsverkiezingen worden weggevaagd. Gaat uw partij iets ondernemen om voor de gemeenteraadsverkiezingen het lot van de Brusselse Vlamingen in de gemeenteraden te verbeteren?

De heer **Hugo Coveliers** (VLD): Ik zou er willen op wijzen dat de materie die de heer Laeremans al jaren te berde brengt, niets te maken heeft met deze zaak. Wij zullen trachten ervoor te zorgen dat de democratische rechten van de Vlamingen in Brussel worden gevrijwaard, zoals overal elders in dit land.

M. Charles Michel (PRL FDF MCC): Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, c'est un point important de la déclaration gouvernementale dont nous débattons aujourd'hui. La volonté affichée par la coalition arc-en-ciel de tendre vers une société plus ouverte et plus tolérante constitue l'un des piliers importants de l'accord du gouvernement. L'intégration des étrangers est un des trois axes, avec la lutte contre le racisme et avec une politique d'asile réaliste et humaine, choisis par le gouvernement pour tendre vers cet objectif.

Je veux d'emblée vous dire la satisfaction du groupe libéral de ce que la vision humaniste consistant à accepter et à accueillir l'autre au-delà des différences ait été intégrée dans le projet dont nous débattons aujourd'hui. Je me réjouis qu'une majorité parlementaire se dessine dans ce pays pour parier sur la volonté d'intégration de celles et de ceux qui, après avoir résidé trois ans ou sept ans dans notre pays, font la démarche de solliciter l'accès à notre nationalité.

La nationalité, mes chers collègues, est un lien de rattachement presque affectif à un pays. Elle engendre pour celui qui en bénéficie, des droits et aussi des devoirs. Déterminer les conditions d'accès à la nationalité est l'une des missions qui relève bien entendu de la souveraineté essentielle d'un Etat. C'est un débat qui est donc extrêmement important. Je veux déplorer pour ma part l'attitude de ceux qui, notamment lors des travaux en commission, ont préféré exprimé ici ou bien des visions simplistes ou bien des raccourcis intellectuels. Je regrette encore l'attitude de ceux qui camouflent derrière de faux prétextes, un sentiment de racisme ou de xénophobie.

Monsieur le président, qu'il me soit permis de formuler brièvement quelques réflexions par rapport aux éléments importants de ce projet de loi. Ainsi, il sera dorénavant permis à un étranger qui bénéficie d'une autorisation de séjour illimité, d'effectuer une déclaration de nationalité dès lors qu'il est âgé de 18 ans accomplis et qu'il a séjourné depuis au moins 7 ans dans notre pays. Il relève me semble-t-il d'une évidence, qu'une femme ou un homme qui, depuis sept années, a établi sa résidence principale en Belgique et y a séjourné sur base d'une autorisation illimitée de séjour a nécessairement développé avec notre pays des liens de rattachement significatifs. Il y a là, je crois, une forte présomption naturelle.

Je veux également me réjouir de ce que cet accès à la nationalité permettra bien entendu à celui qui en bénéficiera le plein exercice des droits politiques, en ce compris la faculté de prendre part aux débats publics de notre pays, en ce compris la faculté de s'engager dans le cadre de l'exercice de fonctions représentatives. C'est une réponse à l'intervention de Mme Milquet qui déplorait que l'on n'ait pas été plus loin dans le cadre du débat relatif

Charles Michel

au droit de vote des étrangers non européens. Il y a là une démarche qui va plus loin que le simple octroi du droit de vote puisqu'il y a cette faculté d'être éligible et cet élément me paraît substantiel.

Monsieur le président, de la même façon que nous avons exprimé des éléments par rapport à cette déclaration de nationalité, la Chambre aura également la faculté d'octroyer la naturalisation à tout étranger âgé de 18 ans qui aura résidé en Belgique depuis trois ans, deux dans certains cas. Je veux souligner l'importance qu'il y a à faire référence à la Constitution, aux lois du peuple belge et aussi à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme. Il s'agit là d'un élément particulièrement important parce que ce sont des textes fondateurs tout à fait essentiels. Les valeurs humanistes exprimées dans le cadre de ces textes doivent être réaffirmées avec vigueur.

Je conçois aisément que certains membres de l'assemblée éprouvent parfois des difficultés à propos de textes qui se situent aux antipodes de leurs discours ou de leurs actes.

Je dois d'ailleurs vous faire part, monsieur le président, du sentiment désagréable que j'ai ressenti lors des travaux en commission à l'égard de la tendance manifestée par certains partis politiques à aligner leurs discours sur celui du Vlaams Blok.

Le jeune parlementaire que je suis a été frappé de voir à quel point l'influence d'un parti extrémiste peut orienter l'attitude d'autres partis politiques. Je crois qu'il s'agit d'un péril grave contre lequel je voudrais fermement mettre en garde celles et ceux qui sont attirés par cette forme d'expression, dans le cadre de l'examen de ce dossier particulier comme dans celui de bon nombre d'autres problèmes évoqués par notre assemblée.

Ce débat révèle un net clivage entre ceux qui parient sur la volonté des hommes et des femmes de s'intégrer pour participer à la vie de notre société et les tenants du repli sur soi qui craignent les différences.

Le texte soumis à notre approbation permettra d'accélérer le processus d'acquisition de la nationalité. Je ne reviendrai pas sur l'ensemble de la problématique. Je me bornerai à me réjouir du principe de gratuité, arrêté à l'issue de vifs débats, et sur les dispositions en matière de simplifications administratives, lesquelles matérialisent les engagements pris par le gouvernement dans le cadre de la réforme et de la simplification des procédures administratives.

Monsieur le président, je considère que ce projet est incontestablement un des plus progressistes d'Europe. L'accord de gouvernement a affiché son ambition de tracer la voie vers un vingt et unième siècle ouvert et tolérant. Nous soutenons le projet du ministre dans la mesure où il tend indubitablement vers cet objectif.

De heer **Fred Erdman** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, laten we zeer duidelijk zijn. Sommigen zeiden dat het een slechte wet is, omdat het natuurlijk niet in overeenstemming is met hun benadering van het probleem. Zij vinden dit een slechte wet; anderen vinden dit een vooruitgang op een weg die al genomen was sinds 1991.

Soms vergeten we dat we in de eerste plaats de Grondwet hebben gewijzigd. We hebben het onderscheid tussen grote en kleine naturalisatie weggevaagd. In 1991 versoepelden we de procedure voor de tweede en derde generatie en in 1995 - ik ben daarover nog altijd fier - heb ik het initiatief genomen om de zaken te vereenvoudigen en uitsluitend naar de Kamer te brengen. Deze oudsenator wou in geen geval de Senaat nog zien betrokken worden in de naturalisatieprocedures. Mijnheer de voorzitter, ik herinner me trouwens de reactie van uw administratie op dat ogenblik die dit niet in dank afnam. Het ging voor haar een overlast betekenen.

In 1998 kregen we een nieuwe versoepeling. Ik moet wel onderstrepen dat in 1995 en 1998 er geen wijzigingen aan de grondvoorwaarden werden ingebouwd. Het was procedureel. Vandaag is er een politiek akkoord waarbij wel aan de grondvoorwaarden wordt geraakt. Zo wordt onder meer niet meer als voorwaarde de integratiewil naar voren gebracht en wordt er naast andere wijzigingen, een versnelling ingebouwd door de termijnen te verkorten die opgelegd zijn aan de verscheiden diensten om advies uit te brengen.

Als we vertrekken van deze gegevens, moeten we vaststellen dat het begrip nationaliteit ook een enorme weg heeft afgelegd. Als ik de oude auteurs erop nasla, dan lees ik dat nationaliteit iets was dat een verbondenheid betekende ten overstaan van het vaderland. In het kader van het Europa van vandaag, een multiculturele gemeenschap, hebben deze begrippen een evolutie meegeemaakt die mogelijkerwijze zelfs niet is aangevoeld. Laten we niet vergeten dat de nationaliteit oorspronkelijk geregeld was in het burgerlijk wetboek. We hebben er een afzonderlijke codex van gemaakt en vandaag staan we ten overstaan van een eengemaakt Europa te discussiëren wie of wat wordt erkend om daadwerkelijk alle politieke en burgerlijke rechten te genieten die in een bepaald land gelden voor de burger. Daarover gaat het. Het gaat niet over Belg zijn in het kader van die oude benaming. Het gaat over waardig zijn om te genieten van alle politieke en burgerlijke rechten die dit land aan zijn ingezetenen toekent.

Ik zou bijna durven te zeggen dat we vandaag de neiging hebben om aan eenieder die lange tijd in België woont de politieke en burgerlijke rechten toe te kennen, met inachtneming van zijn eigen recht op privé-leven en culturele

Fred Erdman

benadering - dit geldt gelukkig ook voor niet-allochtonen - onverminderd het feit dat hij natuurlijk de wetten die hier gangbaar zijn, moet naleven en eerbiedigen. Ik zie niet in wat daar zo revolutionair aan is.

Ik zie het revolutionaire element ervan niet in.

Dit wetsontwerp bevat twee nieuwe gegevens. Mijnheer de voorzitter, ik wens te verwijzen naar mijn initiatief van 1994 waarmee ik de autonomie van de Kamer inzake naturalisaties heb erkend. Ik had aan de Kamer geen enkele voorwaarde opgelegd. De Grondwet bepaalt dat de Kamer naturalisaties toekent. Men kan zich de vraag stellen of de wetgever die Kamer voorwaarden kan opleggen inzake de toekenning van de naturalisatie. Mijn initiatief van 1994 stuitte op verweer van CVP-senatoren die voorwaarden wensten in te bouwen onder meer inzake het inwinnen van inlichtingen bij de bevoegde autoriteiten, meer bepaald bij de parketten.

Als de commissie voor de Naturalisaties in haar reglement zou bepalen aan niemand informatie te vragen en alleen op basis van het dossier te oordelen, kan men daartegen op grondwettelijk vlak niets inbrengen. Men zou zelfs de nieuwe wet niet kunnen invoeren om de commissie tot de orde te roepen.

De heftige reacties inzake de vermindering van de termijnen waren voorspelbaar.

Het is begrijpelijk dat een instelling die vroeger 4 maanden de tijd kreeg om een advies uit te brengen en na de goedkeuring van de nieuwe wet het werk binnen de maand moet klaren, negatief reageert. Het is voorspelbaar dat deze instellingen meer middelen en mensen eisen om hun werk te kunnen uitvoeren. De minister van Binnenlandse Zaken en de parketten hebben hierop reeds aangedrongen. Er werd geopperd de termijn in een eerste fase te verlengen om het hoofd te kunnen bieden aan de te verwachten enorme stijging van het aantal aanvragen.

Mijnheer de minister, u bent terzake verantwoordelijk. De wijzigingen van de wet door de ontwerpen worden slechts van kracht na publicatie in het Belgisch Staatsblad en na de vermelde termijn. Op het ogenblik dat de nieuwe wet in het Belgisch Staatsblad verschijnt, weet u perfect wanneer de middelen moeten zijn vrijgemaakt om de uitvoering van de wet concreet mogelijk te maken. Op dat ogenblik weet u perfect hoeveel mensen er zullen moeten worden ingezet. Op dat ogenblik weet u perfect of de termijn haalbaar is.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Als voorzitter van de commissie hebt u de minister toch al horen verklaren dat het haalbaar is. Dat heeft hij nu al gezegd.

De heer **Fred Erdman** (SP) : Dat is zijn verantwoordelijkheid.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Ik ben het eens met uw wijze oproep, maar ik heb de minister andere dingen horen zeggen.

De heer **Fred Erdman** (SP) : U zult de minister straks horen reageren op mijn oproep. Daarnaast heeft de minister zijn verantwoordelijkheid al genomen door te zeggen dat het in de huidige stand al mogelijk is. Dat zal hij dus moeten toelichten.

Rekening houdend met de laatste bepalingen in de twee wetten, zeg ik dat ze pas van kracht worden op het ogenblik van publicatie en een bepaalde termijn erna. Op dat ogenblik zal de minister perfect moeten weten met hoeveel mensen hij bepaalde parketten zal moeten vermeerderen om te bereiken wat mogelijk is.

Ik heb nog een bijkomende bedenking, mijnheer de voorzitter. Het is tenslotte de Kamer en de kamercommissie die wat de naturalisatie betreft, haar procedure gaat vastleggen. Het zal de kamercommissie zijn die haar verantwoordelijk zal nemen in het kader van de waarschuwingen die hier terecht of ten onrechte zijn gegeven. Sommigen hebben hierbij misschien nog altijd vragen bij de garanties die de minister vandaag geeft. Het zal dus de kamercommissie zijn die zichzelf de ruimte en de discipline zal moeten opleggen, alvorens over te gaan tot het toekennen van de naturalisatie.

Er is een probleem dat we niet uit de weg mogen gaan en waarop we attent moeten zijn. Wanneer de procedure niet via de Kamer verloopt, maar berust op verklaringen van de ambtenaren van de burgerlijke stand, is het duidelijk dat de ambtenaren daadwerkelijk moeten inschrijven eens de termijn verlopen is. Zij moeten dus de nationaliteitskeuze acteren. Zij nemen als ambtenaar de verantwoordelijkheid en zijn gebonden aan de termijn.

Mijnheer de minister, ik wil er u in overleg met uw collega van Binnenlandse Zaken op wijzen dat men daar oplossingen moet aanreiken. Ik weet wel dat voor die mensen de wijze van benadering door omzendbrieven kan worden opgeklaard.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID) : Mijnheer Erdman, als een advies niet is binnengekomen binnen de gestelde termijn, zou de commissie twee of drie maanden kunnen wachten tot wanneer het advies er is. Als ik uw redenering goed begrijp, zou de commissie dit perfect kunnen doen.

De heer **Fred Erdman** (SP) : Mijnheer Van Hoorebeke, we gaan even concreet zijn in de theoretische benadering. Denkt u dat als een commissielid, rechtstreeks of onrechtstreeks, inlichtingen zou hebben in het bepaald dossier door het gepubliceerde relaas van een rechts-

Fred Erdman

zaak, de commissie zonder meer zou zeggen dat ze daarover stappen omdat ze geen antwoord van het Openbaar ministerie hebben? Denkt u dat onze collega's deze zaak zo behandelen?

Ik wil aannemen dat het wettelijk carcan zoals het hier wordt uitgetekend, kan worden gebruikt maar niet noodzakelijkerwijze is opgelegd. De Kamer blijft soeverein door haar commissie al of niet een dossier te laten beoordelen en de naturalisatie toe te kennen. Iedere auteur zegt u dat de naturalisatie bij wetgevende akte, waarop geen controle, sanctie of uitleg moet worden verstrekt, wordt toegekend door de Kamer. De Kamer is dus vrij in het beoordelen van haar procedure.

De heer **Marc Van Peel** (CVP): Dit is een interessant debat. U geeft voorbeelden waarbij de leden van de commissie voor de Naturalisatie op enigerlei manier persoonlijk kennis hebben gekregen van een of ander dossier. U zult het met mij eens zijn dat dit over een grote uitzondering gaat in de massa van de te behandelen dossiers. U kunt er dus onmogelijk een algemene regel van maken. Ik tracht u goed te begrijpen. Volgens uw stelling zou het dus kunnen dat de commissie voor de Naturalisaties in haar wijsheid en met haar constitutionele bevoegdheden vaststelt dat de wetgever, in casu de meerderheid die deze wet zal goedkeuren, zich heeft vergist over de adviesperiode van één maand. Zij kan voorstellen voor het grootste gedeelte van de dossiers de adviesperiode opnieuw op twee of drie maanden te brengen.

Ik meen begrepen te hebben dat dit volgens u perfect mogelijk is. Dan rijst de vraag waarom niet in de wet kan worden ingeschreven dat deze wijze maatregel meteen wordt genomen. Het betekent dat wij ons overleveren aan de wijsheid - die onder verschillende legislaturen anders kan zijn - van de toevallige leden van de commissie voor de Naturalisatie.

De heer **Fred Erdman** (SP): Mijnheer Van Peel, ik heb gezegd dat er een politiek akkoord was om de termijnen te verkorten. Ik heb u ook gezegd dat het mijn rotsvaste overtuiging is dat de Kamer constitutioneel over alle vrijheid beschikt om een eigen procedure te bepalen. Wij hebben ook de voorzitter van de commissie gehoord. Volgens hem zijn in sommige gevallen die vier maanden al voorbij op het ogenblik dat wordt beraadslaagd. Waar is de angel? Indien de commissie strikt wettelijk zou reageren handelt zij nog binnen haar eigen constitutionele verantwoordelijkheid.

De heer **Marc Van Peel** (CVP): Mijnheer Erdman, u zegt herhaaldelijk dat het gaat over een politiek akkoord. Het is een beleefde manier om mij duidelijk te maken dat u deze wet niet echt graag goedkeurt, maar dat de politiek zijn wetmatigheden kent. U hoopt deze poort te kunnen

openen door in de commissie voor de Naturalisaties de facto nog een consensus te bekomen of een meerderheid te bewegen om de termijn te verlengen. Zo begrijp ik u. U moet dan ook begrijpen dat voor het al dan niet werken van die ontsnappingsroute, u evengoed afhankelijk bent van de meerderheid en de partners waarmee u samenwerkt. De politieke realiteit verandert in wezen niet.

De heer **Fred Erdman** (SP): Mijnheer Van Peel, het reglement dat die commissie heeft goedgekeurd over de te volgen procedure is gestoeld op de huidige wetgeving. Kijk dat maar na. Er zijn zaken in vermeld die niet in de wet zijn opgenomen. In sommige gevallen heeft de commissie zaken toegevoegd, in andere gevallen gecorrigeerd. Die commissie heeft in het verleden haar eigen procedure uitgetekend.

De heer **Marc Van Peel** (CVP): Het is bijna een fetisj geworden van het ontwerp. Het lijkt mij dan toch twijfelachtig dat die fetisj in de commissie ongedaan zal worden gemaakt.

De heer **Fred Erdman** (SP): Ik zeg niet dat ze ongedaan zal worden gemaakt. Ik zeg alleen dat het aan de commissie behoort individuele aanvragen dossier per dossier te behandelen, in het licht van alle gegevens waarover zij beschikt. In sommige omstandigheden, en op basis van de voorhanden zijnde documenten, zal men het advies van het Openbaar ministerie niet nodig hebben omdat er voldoende elementen zijn om onmiddellijk te oordelen. In andere gevallen zal de commissie, op basis van gegevens die een lid of anderen haar zouden hebben toegespeeld, voorzichtig willen zijn en willen wachten. Men kan in de wet de beste bepalingen inschrijven, die commissie blijft soeverein werken in de beoordeling van ieder individueel dossier. Zo niet wordt getornd aan het constitutionele principe dat de Kamer de naturalisatie toekent.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID): Mijnheer Erdman, ik volg uw redenering. Het is jammer dat we dit debat niet in de commissie hebben kunnen voeren.

De **voorzitter**: Waarom mag er in de plenaire vergadering geen debat worden gehouden dat enigszins verschilt van dat in de commissie?

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID): Dat zal het debat vandaag misschien verlengen, mijnheer de voorzitter. U moet misschien even aan uw planning denken. Ik vind de benadering goed, maar vraag mij samen met collega Van Peel af waarom er dan een termijn wordt vastgelegd in de wet die om diverse redenen door de commissie naast zich kan neergelegd worden. Nu gaat u een termijn inbouwen waarvan de parketten en de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat het een soort vervalter-

Karel Van Hoorebeke

mijn was. Als er binnen die termijn geen advies komt, wordt het geacht een positief advies te zijn. Ik denk dat het beter is om dat uit te wet te laten schrappen en in de gevallen waarin een advies nodig is, aan de parketten en de dienst vreemdelingenzaken te vragen dit zo snel mogelijk af te handelen. Ik ben het eens met uw redenering, maar vraag me af waarom die termijnen nog in de wet gehandhaafd worden.

De heer **Fred Erdman** (SP) : Mijnheer Van Hoorebeke, u vertrekt van het feit dat er nu geen termijn instaat en dat klopt niet. De termijn wordt alleen verkort. Dat heb ik in het begin reeds gezegd omdat de heer Van Peel een eigen interpretatie hanteert. Ik heb duidelijk gezegd dat het akkoord, zoals het nu uitgevoerd wordt in het kader van deze herziening van de nationaliteitswetgeving, inhoudt dat de termijnen worden verkort en dat er geen voorwaarde van integratie wordt gesteld. Dat is het politieke akkoord dat nu uitgevoerd wordt.

De heer **Tony Van Parys** (CVP) : Mijnheer Erdman, het akkoord is dus de enige reden waarom u nog houdt aan die termijn van één maand. Ondertussen staat vast dat deze termijn niet haalbaar is.

De heer **Fred Erdman** (SP) : Dat zegt u.

De heer **Tony Van Parys** (CVP) : Ik ga volledig akkoord met uw redenering. Wij kunnen die termijn laten vallen en de commissie voor de Naturalisaties van de Kamer de termijn laten bepalen over dewelke het parket en de Dienst Vreemdelingenzaken beschikken om een advies te verstrekken zodanig dat de Kamer degelijk is ingelicht. Ik ga volledig akkoord met uw redenering. Laten we dus het zinloze van het akkoord inzien, wetende dat die termijn van een maand gekkenwerk is en gewoon niet haalbaar is. Dat is het enige dat wij op dit ogenblik vragen en dan hebben we een wet die haalbaar is en dan zullen we, wanneer we tot naturalisatie overgaan, weten of iemand al of niet lid is van een terroristische organisatie of vervolgd wordt voor zwaarwichtige feiten. Dat is het probleem. Zijn wij binnen die termijn voldoende gedocumenteerd en geïnformeerd om met kennis van zaken de nationaliteit uit te spreken ? Ik deel uw mening. Laten wij dit overlaten aan de Kamer. Laat de Kamer haar wijsheid in elk individueel dossier gelden, zodanig dat wij die zinloze termijn van een maand vergeten.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, de termijn van een maand is niet zinloos. Hij is niet ingebouwd omdat hij bepaalt hoeveel tijd men nodig heeft om te onderzoeken of het om een crimineel gaat, maar omdat het politiek akkoord inhoudt dat na een termijn van een maand het dossier automatisch goedgekeurd wordt. Daarvoor is de termijn nodig. Niet om te kijken of er iets aan de hand is, maar om te kunnen zorgen dat het automatisch gebeurt. Dat is het idee van

mijnheer Eerdeken. Hij speelt er al jaren mee en nu is het politiek akkoord dat de termijn van een maand dient om het dossier automatisch te behandelen. Het heeft geen enkel belang of men in die tijd kan nakijken of het om een crimineel gaat. Het is een politiek dossier en ik vind het antwoord in dat verband eerlijk en open.

De heer **Fred Erdman** (SP) : Mijnheer Van Parys, ik vind dat de wijsheid wat laat komt, want had u me gesteund in 1994, hadden we vandaag niet gediscussieerd over de termijnen en had u geen inlichtingen moeten vragen. Dan had de Kamer soeverein kunnen oordelen over ieder dossier.

Mag ik nog een andere bemerking maken ? Gelukkig heeft men het onder uw verantwoordelijkheid nog kunnen rechtzetten, maar zelfs met de termijn van vier maanden was bijna iemand die lid was van een terroristische organisatie genaturaliseerd.

U zegt dat deze termijn niet haalbaar is. De minister heeft zich in de commissie daartoe verbonden. Het antwoord, dat hij ook nu heeft verstrekt, was dat zij dit aankonden als hij hen de middelen zou geven. De minister zal dus zijn verantwoordelijkheid nemen en de nodige middelen ter beschikking stellen van de diensten die daarom verzoeken om de termijn te kunnen halen.

Het tweede gedeelte handelt over het wegvallen van de integratievoorwaarde. Ik wil even terugkomen op het oprechte betoog van de heer Van Hoorebeke, die naar het Vlaams regeerakkoord verwijst. Wij moeten nu eindelijk eens toegeven dat we een bepaalde terminologie als een fetisj blijven gebruiken. Wat is integratiewil juist ? Hoe interpreteert men dit en op welke concrete feiten kan dit gestoeld worden ? Ik weet wel dat sommigen in dit land alleen de aanhorigheid langs het ius sanguinis blijven verdedigen en dat het alleen de zuiverheid van het ras is die op dat ogenblik zou spelen. Wanneer men echter intellectueel eerlijk een analyse wil maken met betrekking tot integratiewil, dan stelt men vast dat dit veel verder gaat dan het afleveren van een document waardoor men bepaalde politieke en burgerlijke rechten krijgt. Denkt u werkelijk dat men in onze maatschappij al dan niet de volheid van zijn rechten kan doen gelden afhankelijk van het feit of men een Belgische identiteitskaart dan wel een andere op zak heeft ? Denkt u dat die rechten gelijk zijn aan die van Belgen of niet ? Daar zit het element van integratie in, onze eigen maatschappij moet zichzelf integreren. Onze eigen maatschappij moet leren de erkenning van eenieders eigenheid op te nemen. Ik blijf voorstander van het programma van de Vlaamse Gemeenschap omdat ik er rotsvast van overtuigd ben dat hier geen nationaliteitsvoorwaarde aan moet worden verbonden. Er moet geen voorwaarde a priori verbonden worden aan het verlenen van "gunsten".

Fred Erdman

Het is de essentie van de gemeenschap om in het kader van haar eigenheid en haar voortbestaan de discriminaties weg te werken. Onder het mom van de wil of onwil om te integreren blijven er immers te veel verkapte discriminaties bestaan.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer Erdman, in tegenstelling tot de vorige spreker - van de VLD - bent u al wat meer ervaren in de politiek. U was voorzitter van de SP net op het ogenblik dat hier de vorige versoepeling via het Eurostemrecht is goedgekeurd. U weet van de heren Vandenbussche en Delathouwer in Brussel wel ongeveer dat er daar een probleem bestaat en dat deze wetgeving wel eens zware gevolgen zou kunnen hebben voor de Brusselse Vlamingen. Toch heeft uw partij, ondanks het feit dat dit in de vorige debatten zo belangrijk was, helemaal geen interesse meer voor het lot van de Brusselse Vlamingen en voor de gewaarborgde vertegenwoordiging in de gemeenteraden. U laat heel dit thema blijkbaar vallen. Deze wetgeving zal er nochtans voor zorgen dat de Vlamingen bij de komende verkiezingen in de gemeenteraden van de kaart zullen worden geveegd. Bent u bereid om nog voor de gemeenteraadsverkiezingen te zorgen voor de gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in Brussel ?

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID) : Mijnheer Erdman, u hebt gelijk wanneer u stelt dat het niet van een document kan afhangen of men een betere staatsburger is dan iemand anders. Men kan als Belg veel slechter zijn dan een niet-Belg die zich beter gedraagt en beter de normen van het land respecteert. Ik ga er ook mee akkoord dat de tests om de integratievoorwaarden inzake de nationaliteitsverwerving te controleren, die vandaag nog bestaan, denigrerend en onaanvaardbaar zijn. Bovendien moet men vaststellen dat er momenteel problemen bestaan en dat we er niet in slagen om ze op een vrijblijvende wijze op te lossen. Daarom moeten we een systeem ontwikkelen waarbij die integratie niet vrijblijvend is. Hoewel het via de nationaliteitsverwerving misschien niet de ideale manier is, vind ik een wettelijke verplichting op een inburgeringscontract, een trajectbegeleiding zoals in Nederland, een goede manier om op een positieve wijze bij te dragen tot de oplossing voor de samenlevingsproblemen die vandaag bestaan. We moeten die problemen toch onderkennen. Vanuit die positieve benadering willen wij de integratieplicht invoeren. Het is misschien niet ideaal om dat via de nationaliteit te doen, maar het is vandaag de enige mogelijkheid om het op een meer afdwingbare wijze op te leggen.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer Erdman herinnert zich misschien nog dat ik in de commissie even bij het Nederlands systeem ben blijven stilstaan.

De heer **Fred Erdman** (SP) : En of !

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : In Nederland is de integratiewil wel degelijk vervat in de nationaliteitsverwerving enerzijds en in de inburgeringsvoorziening anderzijds. Die twee spelen op elkaar in. Ik volg uw filosofie, maar als dit in het open, tolerante en progressieve Nederland kan, waarom hebben wij er dan zo een schrik voor ?

De heer **Fred Erdman** (SP) : De heer Van Peel kan ik een uitspraak van hemzelf in herinnering brengen. U hebt ooit gezegd, mijnheer Van Peel, dat we niet alles van de Nederlanders moeten kopiëren. Dat betrek ik ook op bepaalde situaties. Laten we de Moerdijk nog altijd als grens beschouwen.

Mijnheer Laeremans, we zullen de Brusselse Vlamingen nooit aan u overleveren. Daar zullen we zelf wel zorg voor dragen. De garanties voor de Brusselse Vlamingen liggen niet in uw handen.

Mijnheer Van Hoorebeke, wat de integratie betreft, mag ik al wat u hebt gezegd transponeren naar de ongelukken die zonder have en goed in de Brusselse straten liggen ? Mag ik dat transponeren naar de ongeschoolde arbeiders die op dit ogenblik in sommige sectoren geen kans maken ? Sociale integratie is meer dan de oorsprong van iemand te nemen en te zeggen dat hij zich moet aanpassen, terwijl anderen uit onze eigen maatschappij zich niet kunnen aanpassen. Mag ik eindigen met een citaat, mijnheer de voorzitter ? Men kan het dan voor zich trachten te analyseren, want een citaat van Luc Huyse is misschien niet zo eenvoudig te analyseren. Ik ben goed geplaagd om dat te weten. Luc Huyse schrijft, en ik citeer : "Angst is net als woede een slechte raadgever". Ik heb hier veel angst gehoord. "Mensen kruipen weg of zoeken een zondebok. Dat lokt morele verontwaardiging uit.

Dan vallen termen als het nieuwe egoïsme, het ieder voor zich, het ik eerst. Of men het nu heeft over verloedering van zeden, of men de oorsprong van het probleem niet zozeer in het hoofd dan wel het hart van de mensen zoekt, het is de samenleving die verandert." Degenen die dat niet willen inzien, willen inderdaad een andere samenleving dan degene die de SP ook met deze wetgeving nastreeft.

De **voorzitter** : Ik hoop dat, als wij na het reces op elke bank onze eigen microfoon zullen hebben, zich hier misschien een tikje debatcultuur - rustig en goed geleid - kan ontwikkelen.

M. **Daniel Féret** (FN) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, dans les six cents pages du dernier programme électoral des libéraux francophones, je n'ai pas trouvé une seule ligne concernant les naturalisations. Peut-être, à l'époque, M. Michel m'a-t-il envoyé une édition expurgée.

Daniel Féret

Il n'en reste pas moins que de grandes personnalités libérales francophones de ce pays ont tenu, en ce qui concerne les naturalisations accélérées, des propos à côté desquels les propositions du Vlaams Blok semblent extrêmement modérées.

Dans leur dernier programme électoral, les libéraux flamands estimaient que "face aux conflits existant entre autochtones et allochtones, un assouplissement de la loi relative à l'acquisition de la nationalité belge n'apporterait aucune solution mais uniquement une illusion de solution".

Ces mêmes libéraux repoussaient la perspective que l'octroi de la nationalité belge devienne une simple formalité administrative plutôt qu'un engagement à la citoyenneté.

Fidèles à une tradition séculaire, les libéraux dès qu'ils sont au pouvoir s'empressent de tromper leurs électeurs en espérant, sans doute, qu'ils auront la mémoire courte et qu'à la veille du prochain scrutin, ils auront oublié les trahisons libérales dont ils sont régulièrement victimes.

Notre pays, dont la législation en matière d'acquisition de la nationalité est déjà particulièrement généreuse, se voit imposer une nouvelle réforme qui fait de notre loi la réglementation la plus laxiste d'Europe au mépris de la volonté d'une large majorité de citoyens belges qui réclament l'adoption de mesures plus restrictives.

Pour éviter sans doute le risque d'une trop grande prise de conscience par la population autochtone, le gouvernement requiert l'urgence alors que, dans une matière aussi grave et aussi déterminante pour l'avenir de notre pays, il eût été indiqué de prendre le temps de la réflexion, de se donner le temps de débattre ouvertement, sans tabous, sans anathèmes, sans procès d'intention.

Pourquoi, par exemple, ne pas se donner la peine d'examiner avec attention les législations en vigueur chez nos voisins partenaires dans la construction européenne ?

En France, la qualité de Français ne peut être accordée qu'à des étrangers qui séjournent depuis plus de cinq ans dans le pays et qui apportent la preuve de leur volonté d'intégration au moins par l'apprentissage de la langue française.

En Allemagne, l'étranger briguant la naturalisation doit pouvoir démontrer qu'il y vit depuis huit ans au moins, qu'il jouit d'un logement et de moyens de subsistance, possède une bonne connaissance de la langue allemande et a adopté le mode de vie des autochtones.

Au Grand-Duché du Luxembourg, dix ans de séjour sont exigés du demandeur dont cinq sans interruption avant la demande, une réelle intégration et le renoncement à la nationalité d'origine.

Aux Pays-Bas, cinq ans de présence sur le territoire sont nécessaires ainsi qu'une bonne connaissance du néerlandais comme premier signe d'intégration.

Dans la nouvelle loi qui vous est proposée, aucune allusion n'est faite à une quelconque intégration de l'étranger. Il semblerait même que l'intégration soit déconseillée puisque priorité est donnée à la transformation de la société belge en société multiculturelle. Cette transformation est en réalité une bombe à retardement qui menace les équilibres sociaux et politiques.

L'effondrement de l'URSS ou de la Yougoslavie montre à quel point la cohabitation est difficile entre des populations aux traditions différentes. L'histoire nous apprend ici que les sociétés multiculturelles sont le plus souvent des sociétés multiconfliktuelles.

Ce projet de loi bricolé à la hâte dont nous avons à débattre, fait l'impasse sur toute enquête de police locale concernant l'étranger demandeur de naturalisation et le parquet, comme la Sûreté et l'Office des étrangers, ne bénéficie plus que d'un délai extrêmement raccourci - un mois comme on l'a déjà dit - pour se prononcer.

Connaissant l'encombrement des parquets par un nombre croissant d'affaires à traiter et tenant compte du manque d'effectifs tant à la Sûreté qu'à l'Office des étrangers, nous savons que ce délai est ridicule et que dans la grande majorité des cas, aucun avis ne sera rendu. Celui-ci sera donc réputé positif en application de la loi.

L'assouplissement de la loi sur les naturalisations constituera un incitant de plus à l'arrivée massive d'étrangers dans notre pays, d'étrangers qui ne s'intégreront jamais, parce qu'ils sont trop différents et trop nombreux et parce qu'ils n'en éprouvent pas le désir.

Au contraire, la volonté de garder son identité, voire de nous l'imposer a été, maintes fois, clairement exprimée par le groupe d'étrangers maintenant le plus important, puisqu'il s'agit de la communauté islamique installée dans notre pays.

Récemment, le Parlement européen a eu à débattre du rapport présenté par un eurodéputé espagnol, Abdel Khader Mohammed Ali. A cette occasion se sont longuement exprimées plusieurs personnalités du monde musulman vivant en Belgique, personnalités réputées modérées. Leurs revendications ont le mérite d'être claires et précises : instauration d'une dizaine de nouveaux jours fériés légaux correspondant aux fêtes religieuses islamiques, érection d'un nombre de mosquées équivalant à celui des églises catholiques et des temples

Daniel Féret

protestants, enseignement obligatoire de la langue arabe dans nos écoles, sans parler d'une série de dispositions qui représentent un grave danger pour le respect des droits de la femme, droits qu'aucun d'entre nous - je l'espère - n'oserait remettre en cause.

Monsieur le ministre, cette nouvelle loi sur les naturalisations, concoctée au cours d'une gestation anormalement écourtée, est terriblement dangereuse pour notre pays. Dans les Etats voisins les plus proches, pourtant considérés comme laxistes par une partie importante de leur population, le législateur a fait preuve d'une élémentaire prudence.

Monsieur le ministre, chers collègues, la tolérance ne peut justifier l'imprudence, l'humanisme ne peut tolérer l'intégrisme. Cette loi porte en elle le germe de la discorde nationale et de futures guerres civiles. Nos enfants, un jour, se souviendront, mais avant cela vos électrices et vos électeurs. Comme pour la régularisation des sans-papiers, je serai sans doute le seul francophone de l'assemblée à m'opposer à ce projet de loi.

De heer **Tony Van Parys** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de heer Vandeurzen heeft reeds gesproken namens de CVP-fractie en ik zal mij dus beperken tot de essentie.

Ik wil een aantal klemtonen leggen in het debat, die naar mijn aanvoelen belangrijk zijn. Ik wil starten met het uitgangspunt van de CVP-fractie in dit debat. Ik wil daar even ingaan op wat de heer Michel heeft gesuggereerd, namelijk dat onze invalshoek vergelijkbaar zou zijn met die van het Vlaams Blok. Ik wil dit heel uitdrukkelijk bestrijden omdat wij altijd hebben gezegd dat het uitgangspunt voor de CVP bij de behandeling van naturalisatiedossiers en bij de behandeling van de nationaliteitswetgeving precies is dat de nationaliteitswetgeving een instrument moet zijn om te komen tot een open en verdraagzame samenleving. Dat is altijd het uitgangspunt geweest. Vandaar dat wij ook in de wet van 1998 als leidraad hebben genomen dat deze wet mensen moet aanzetten om zich inderdaad te integreren in de samenleving, zich te laten opnemen en zich te engageren in de omgeving. Dit was precies het sterke punt van de wet van 1998 : de logica van die wet luidde dat in de mate dat men zich integreerde en in de mate dat men zich inschreef in de omgeving, de kansen stegen en meer mogelijkheden werden gecreëerd om de Belgische nationaliteit te verwerven. Ik geloof dat er geen enkel ethisch bezwaar kan bestaan tegen een uitgangspunt waarbij wij de nationaliteitswetgeving gebruiken als instrument om mensen beter te doen samenleven in een gemeenschap, in een omgeving, met name in dit land : België. Is het niet bijna evident, collega's, dat wij de nationaliteit, het bekomen van de nationaliteit, afhankelijk stellen van het gegeven dat wij elkaar begrijpen, dat wij

elkaars taal spreken, dat wij samen geëngageerd zijn in een omgeving, in een buurt, in een wijk, in een school, op een werk of waar dan ook ? Is dit geen edel uitgangspunt om dan uiteindelijk inderdaad die nationaliteit te verwerven ?

Bovendien is dit geen uniek gegeven. Wij hebben er nog eens de wetgeving van de ons omringende landen op nageslagen. In Nederland is de inburgering een voorwaarde om de Nederlandse nationaliteit te verwerven, is het een voorwaarde de Nederlandse taal voldoende te kunnen spreken, is het een voorwaarde om opgenomen te worden in de Nederlandse omgeving, in de Nederlandse samenleving. Dit is een voorwaarde om de Nederlandse nationaliteit te verkrijgen. In Luxemburg geldt hetzelfde : de Luxemburgse wetgeving zegt dat men blijf moet geven van voldoende assimilatie. In Frankrijk moet men aangepast zijn aan de Franse gemeenschap, wat onder meer moet blijken uit een voldoende kennis van de Franse taal. In Duitsland is een van de voorwaarden kennis van het Duits en de aanpassing aan de Duitse levenswijze.

Ik meen dat dit een elementair ethisch uitgangspunt is. Een nationaliteitswetgeving dient een instrument te zijn tot inburgering, om zodoende tot een mooie, coherente, open en verdraagzame samenleving te komen.

Het is daarom bijzonder spijtig, en dat is onze fundamentele kritiek, dat in deze wetgeving geen spoor terug te vinden is van een aanmoediging tot integratie. De kans tot het geven van een positieve aanzet, die de mensen ertoe kon helpen om de stap te zetten, gaat zo verloren. Dit betreuren wij, veeleer dan het wegvallen van het formalisme. Uiteraard begrijp ik de reactie niet van de VLD-fractie, die, bij de opmaak van de vorige wetgeving, daaraan zoveel aandacht had besteed. Tijdens het wetgevend werk van december 1998, had zij uitdrukkelijk geëist dat de integratiewil veel strikter zou worden getoetst en werden er in die zin talrijke amendementen ingediend.

Ik wil toch nog even verwijzen naar het VLD-programma van de laatste parlementsverkiezingen en ik citeer : "Een soepele nationaliteitswetgeving geeft een verkeerd signaal aan de hier verblijvende vreemdelingen. In plaats van hen duidelijk te maken dat zij er belang bij hebben om zich in te burgeren, wordt het Belgische burgerschap een loutere formaliteit, een papier waar zij vaak zelf niet om gevraagd hebben en dat zij in sommige gevallen niet wensen te ontvangen". Het VLD-programma zegt verder : "Voor de VLD kan een vreemdeling slechts Belg worden als hij op drie essentiële domeinen het bewijs van zijn inburgering levert. Het betreft de kennis van de taal of de talen van het gebied van het hoofdverblijf, zijn arbeidsbereidheid, zijn inzicht in de democratische rech-

Tony Van Parys

ten en vrijheden van België". Nog geen zes maanden later is dit een holle slogan geworden, die zelfs niet meer terug te vinden is in de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven.

Op deze wijze zal België op Europees vlak de meest soepele wetgeving kennen voor het verkrijgen van de nationaliteit. Mijnheer de minister, u moet beseffen en wij moeten ons ervan bewust zijn dat dit niet zonder gevolgen zal blijven. Er zullen nieuwe migratiestromen totstandkomen. Sommigen zullen misbruik maken van de verkrijging van de Belgische nationaliteit om op deze wijze in dit land de georganiseerde criminaliteit nog meer mogelijkheden te geven. Ik ga er natuurlijk niet van uit dat de meeste mensen malafide zouden zijn, maar wanneer wij deze wetgeving goedkeuren, moeten wij beseffen dat sommigen er gebruik en misbruik van zullen maken.

Wanneer België, in vergelijking met de andere Europese landen, de gemakkelijkste weg aanbiedt tot het verwerven van de nationaliteit, omdat men geen blijk moet geven van enige aanzet of wil tot integratie, betekent dit dat, eens men die Belgische nationaliteit heeft, België de toegangspoort wordt voor degenen die via de verwerving van de Belgische nationaliteit de malafide bedoeling hebben om hier allerlei activiteiten te ontplooiën die niet in het belang zijn van dit land of van de Europese Gemeenschap.

Wanneer wij de pretentie hebben om vandaag over een Belgische nationaliteitswetgeving te stemmen die de meest soepele is van Europa, moeten wij ons er bewust van zijn dat er een aanzuigkracht zal van uitgaan die op dit ogenblik moeilijk is in te schatten.

Het is vandaag al duidelijk ter sprake gekomen dat deze wet niet uitvoerbaar is.

Deze wetgeving is onuitvoerbaar, mijnheer de minister van Justitie, omdat de termijnen die worden vooropgesteld reeds vandaag blijken niet haalbaar te zijn.

Ik betreur ten eerste dat wij in de commissie voor de Justitie daaromtrent niet de juiste informatie hebben gekregen. Het verslag van deze vergadering zegt uitdrukkelijk: "De minister verduidelijkt dat vooraf een gesprek met de procureurs-generaal heeft plaatsgevonden om te peilen naar de haalbaarheid van de termijn van 1 maand. Deze bleek, niettegenstaande het feit dat 1/3 van de naturalisatiedossiers wordt ingediend bij het parket te Brussel, haalbaar." Collega's, vandaag is gebleken dat het college van procureurs-generaal daaromtrent nog niet was geraadpleegd en - erger nog - dat deze termijn niet haalbaar is. De commissie was dus niet juist ingelicht. Dat kan het parlement niet aanvaarden, maar wij kunnen nog minder aanvaarden dat wij een wetgeving goedkeuren op basis van informatie die achteraf niet correct blijkt te zijn. Uit de brief van advocaat-generaal De Lentdecker blijkt dat het college nog geen standpunt

heeft ingenomen. Men wacht op informatie van de parketten van de procureurs des Konings. Bovendien zal men deze termijn slechts kunnen respecteren als er bijkomende administratieve ondersteuning komt.

Ik heb aandachtig geluisterd naar het betoog van collega Erdman, voorzitter van de commissie voor de Justitie. Hij zei zeer duidelijk dat de minister van Justitie politiek verantwoordelijk is voor deze aangelegenheid. Als de minister zegt dat de termijn van een maand toereikend is om gegarandeerd over de nodige informatie te beschikken inzake vervolgingen of onderzoeken met betrekking tot soms zware misdrijven of het lidmaatschap van terroristische organisaties, is hij ervoor verantwoordelijk dat die termijn wordt gerespecteerd.

Mijnheer de minister van Justitie, er zijn twee mogelijkheden. Als u zich houdt aan de termijn die vandaag wordt vooropgesteld zullen wij u politiek verantwoordelijk stellen als iemand wordt genaturaliseerd die blootstaat aan een vervolging of lid is van een of andere terroristische organisatie. Wij kunnen vandaag ook samen vaststellen dat deze termijn niet haalbaar is, zoals de advocaat-generaal het uitdrukkelijk zegt. Wat belet ons dan om deze termijn vandaag niet te handhaven en hem pas in de wetgeving op te nemen op het ogenblik dat wij de zekerheid hebben dat hij haalbaar is, met name als de nodige administratieve ondersteuning voorhanden zal zijn? Mijnheer de minister, neem deze politieke verantwoordelijkheid niet op als u weet dat deze termijn niet haalbaar is. Ik begrijp werkelijk niet waarom u hieraan halsstarrig vasthoudt. Wil men willens en wetens, heel snel en zonder discussie, deze wet laten goedkeuren en in werking doen treden?

Ik wil u daar heel uitdrukkelijk op uw politieke verantwoordelijkheid wijzen. De heer Erdman deed dit reeds op een iets sluwere manier, vanuit zijn situatie in de meerderheid en op een andere wijze verwoord.

Ik wens nog even te wijzen op het gebrek aan dialoog dat we hadden in verband met deze belangrijke wetgeving. Op de uiteenzetting van de heer Erdman na hadden we geen enkele uitwisseling van argumenten in dit zo belangrijke ontwerp, waar het erover gaat op welke wijze we ervoor kunnen zorgen dat we via het bekomen van de Belgische nationaliteit mensen kunnen aansporen om zich te engageren in onze samenleving. Op welke wijze kunnen we heel concreet ten aanzien van mensen die het moeilijk hebben om zich te integreren, die gesprekken organiseren? We hebben de kans gemist om dit zo essentiële debat, op een cruciaal moment in de verhoudingen tussen autochtonen en allochtonen, fundamenteel en ten gronde te voeren.

Tony Van Parys

Het is bijzonder spijtig omdat we hoopten dat, zoals aangekondigd, vanaf de nieuwe coalitie een nieuwe debatcultuur zou ontstaan. Dit is helemaal niet het geval, in tegenstelling tot de wijze waarop wij in het verleden in de commissie voor de Justitie belangrijke ontwerpen hebben besproken.

Ik kan me niet van de indruk ontdoen - die me bijzonder onbehaaglijk maakt - dat de meerderheid deze wet door het parlement wil laten goedkeuren omwille van het feit dat sommigen een aantal potentiële kiezers op het oog hebben. Dit laat bij mij een bijzonder wrange nasmaak achter.

Mevrouw **Simonne Leen** (AGALEV-ECOLO) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Agalev-Ecolo-fractie steunt dit wetsontwerp.

Het is een stelling uit het regeerakkoord dat door de meerderheid verwezenlijkt wordt. Het is een goed wetsontwerp dat de integratie bevordert. Er is een wil vanuit deze meerderheid om van België een open en meer verdraagzame samenleving te maken. Eén van de drie pijlers is de betere integratie van allochtonen door versoepeling van de naturalisatie. De wereld verandert voortdurend en de mobiliteit op onze aardbol is zeer groot. Mensen van verschillende rassen en standen ontmoeten elkaar en gaan relaties aan. Mijn buurman huwt een Braziliaanse, een dochter heeft Marokkaanse vrienden, een nicht woont samen met een Congolees. Dit geeft geen problemen omdat ze elkaar waarderen, proberen te begrijpen en voor elkaars cultuur open staan. Dit is het leven in een kleine kring.

De meerderheid wil door haar beleid en door de versoepeling van het wetsontwerp inzake de naturalisatie inspeelen op deze veranderingen. De eerste stap zetten, een hand reiken naar zij die hier al lang legaal zijn en de kans om op eenvoudiger wijze genaturaliseerd te worden zodat deze mensen zich Belg kunnen voelen en Belg kunnen zijn. Het is door deze mensen positief te benaderen dat de integratie gemakkelijker zal verlopen.

Een stap zetten naar België is niet gemakkelijk, het is een beetje je oude cultuur verlaten. Je stapt over de drempel van je nieuwe huis, je nieuwe thuis.

Door deze stap te zetten, accepteert u de hele Belgische wetgeving met al haar rechten en plichten. Door deze stap te zetten, accepteert u de scheiding tussen kerk en staat, iets wat voor ons evident is maar voor heel wat mensen een grote stap betekent. Deze stap zetten, moedigt u aan omdat dit land u de mogelijkheid biedt over politieke rechten te beschikken, volop te participeren aan het maatschappelijk leven en vanuit uw eigen cultuur een inbreng te doen. Op die manier komt een wisselwerking tot stand en een wederzijdse verrijking.

Het groeiend aantal interacties tussen de verschillende culturen is een onafwendbaar gegeven. Men kan hierop op twee manieren reageren. De eerste reactie is er een van angst, een muur, een ijzeren gordijn optrekken. Locking in or locking out, what's the difference ? De tweede reactie is er een van leren omgaan met allochtonen en een beleid terzake voeren.

Met haar beleid probeert deze meerderheid in haar omgang met allochtonen duidelijk te zijn, correct en open zoals dat van een beschaafde staat mag verwacht worden. Deze houding creëert een nieuwe vertrouwensrelatie tussen de allochtonen, de burgers en de overheden. Samen met de andere maatregelen geeft deze wet een duidelijk omlijnd kader om de vertrouwensrelatie te herstellen. Als mensen hun rechten en plichten kennen, positief benaderd worden en voor hun eigenheid gewaardeerd worden, zullen ze zich integreren en de taal leren omdat ze kansen krijgen en fier zijn op hun nieuwe nationaliteit.

We wensen de nieuwe Belgen veel geluk !

De **voorzitter** : Ik wens mevrouw Leen veel geluk met haar maidenspeech.

Mme **Marie-Thérèse Coenen** (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, ce projet de loi concernant la réforme des dispositions relatives à la nationalité belge s'inscrit, selon moi, dans un long processus. Et peut-être serait-il important de recentrer ce débat dans cette perspective. Ce projet apparaît comme une étape dans notre histoire, comme un stade dans la prise en considération des modifications de l'évolution de notre société. Je souhaiterais dès lors, à cette tribune, partager avec vous les réflexions qu'il m'inspire.

Tout d'abord, certaines voix s'élèvent pour affirmer que ce projet de loi est radical, voire même révolutionnaire. Je voudrais quand même vous rappeler que dans notre histoire, ce n'est pas la première fois que l'on accorde la nationalité sur la base d'un critère de résidence, et plus spécifiquement de durée de résidence. Ainsi, en 1830 déjà, les étrangers résidant en Belgique depuis plus de quinze ans ont pu devenir belges sur simple déclaration auprès de l'administration communale. Vous pouvez de la sorte constater que notre légendaire pragmatisme trouve parfois des solutions en réponse à des situations particulières.

Plus sérieusement, les débats que suscite ce projet de loi m'interpellent. Car de qui parle-t-on ? Qui sont ces étrangers qui seront en droit d'obtenir si facilement la nationalité ? J'ai l'impression que beaucoup les considèrent comme des individus abstraits, auxquels ils prêtent toutes les intentions, surtout les plus mauvaises. Ainsi les voient-ils comme pouvant débarquer de n'importe où afin

Marie-Thérèse Coenen

de profiter de cette législation généreuse. Il me semble que je ne vis pas dans la même société que les personnes qui pensent cela ou alors elles vivent dans une bulle. Partant, je souhaiterais vous dire : "Ayez confiance, n'ayez pas peur !", même s'il ne me revient pas de vous faire la leçon.

Qui sont ces étrangers, disais-je ? Pour moi, ce sont d'abord des hommes et des femmes qui sont arrivés dans notre pays par vagues successives, de leur propre volonté, et afin de répondre à un appel de main-d'oeuvre. On les appelle les "primo-arrivants". Leurs parents émigrant, certains sont arrivés ici en bas âge, d'autres sont nés en Belgique, d'autres encore appartiennent à la "troisième génération" sans avoir pu bénéficier toutefois de l'acquisition de la nationalité par option parce qu'ils ne remplissaient pas certains critères stipulés.

Contrairement à ce qui fut évoqué dans certains débats, l'immigration ne commence pas en 1946 avec la "bataille du charbon" : en réalité, elle remonte déjà à l'entre-deux-guerres, si ce n'est pas même au début de ce siècle. Certains sont donc chez nous depuis cinquante, soixante, septante voire même quatre-vingts ans. Ils sont venus en Belgique parce que notre économie l'exigeait, ou parce qu'ils ont dû quitter leur pays d'origine à la suite d'un événement particulier dans leur histoire nationale, ou parce qu'ils ont rejoint un père, une mère, un parent. Ils participent donc à notre histoire nationale, régionale, locale. Ils sont polonais, hongrois, tchèques, italiens, espagnols, grecs, turcs, yougoslaves, marocains. Certains ont acquis la citoyenneté européenne parce que leur pays d'origine a rejoint l'Union européenne. Tous vivent en tout cas avec nous depuis des années.

Beaucoup se sont installés et ont créé des liens durables. Pourtant, jusqu'à présent, ils sont considérés par notre société comme citoyens de seconde zone, bien qu'ils soient impliqués et engagés dans nos quartiers, dans la vie de nos associations et de nos syndicats, au niveau desquels on ne leur pose pas de condition de nationalité.

Pour tous ceux-là, ce projet de loi constitue une reconnaissance. Reconnaissance de ce qu'ils sont chez nous, en Belgique, depuis des années. Reconnaissance de ce qu'ils sont d'ici. Reconnaissance de ce qu'ils oeuvrent en tant que citoyens et acteurs, à travers leur travail, leur engagement social et leur présence en divers lieux de la citoyenneté, à la construction d'une société moderne, ouverte et multiculturelle.

A mon sens, ce projet de loi travaille à renouer la société au monde politique, et je dois vous avouer qu'en l'espèce, c'est plutôt le politique - soit nous autres - qui présente une longueur de retard sur la réalité sociale. Monsieur le ministre, parce que vous cherchez à remédier à cette situation, je vous remercie pour votre initiative. Il est grand temps en effet d'assumer ce type de responsabilités politiques.

Par ailleurs, le terme d'intégration revient également souvent sur les lèvres. Mais que veut-on signifier par ce mot ?

Feu Jean Gol précisait en 1984, à une question posée par un sénateur, ce qu'il entendait par l'intégration : "Je ne sais pas ce que c'est mais je sais ce que ce n'est pas". C'est dire l'objectivité des critères à retenir pour mesurer l'intégration d'un homme ou d'une femme ! C'est d'autant plus pervers comme débat que dans certains domaines, on ne se pose même pas la question de la nationalité comme critère pour faire appliquer la loi.

Faut-il être intégré pour payer sa redevance communale ? Faut-il être intégré pour payer ses cotisations sociales ? Est-ce que le fisc se préoccupe de savoir si un étranger est intégré pour savoir s'il paye ou non ses impôts ?

Et la liste, je peux l'allonger presque à l'infini, pour énumérer les nombreux domaines où cette question est non avenue.

La crainte de certains concernant la connaissance de la langue néerlandaise me semble relativement démesurée par rapport à la réalité sociale. Et c'est peut-être le cas pour la première génération dite des "primo-arrivants". C'est peut-être encore essentiellement le cas pour ceux et surtout pour celles qui n'ont pas été intégrés par le milieu du travail. Il s'agit des mères, il s'agit des épouses qui ne maîtrisent pas la langue de la région. Mais bien souvent, ces personnes sont elles-mêmes aujourd'hui âgées et ont eu une très faible scolarité.

Devons-nous leur faire porter le poids d'un manque de politique d'accueil de la Belgique à travers l'histoire ?

On a appelé des bras, des forces jeunes, capables de redresser notre économie, ou de participer à notre enrichissement, capables aussi de redresser la courbe démographique et de renverser le phénomène de vieillissement de la population.

Ils sont venus, des hommes et des femmes, avec leurs familles, avec un projet de réussite sociale. Pendant toutes ces années où la croissance était positive, on ne s'est pas préoccupé de mener des politiques sociales, des politiques culturelles, des politiques d'égalité, des politiques d'intégration.

Ce n'est donc pas aujourd'hui, en l'an 2000, qu'il faut faire porter à ces groupes-là, ce manque de politiques et de clairvoyance politique.

Pour les autres groupes, je dirais que, finalement, vous êtes très peu confiants dans le travail réalisé sur le terrain par la scolarisation, par les acteurs de l'école, par le travail des associations et par les politiques développées aux niveaux communautaire et régional.

Marie-Thérèse Coenen

Comme Bruxelloise francophone, habitante de quartiers que certains appellent des "ghettos", comme ex-travailleuse du social, du secteur socioculturel même, je trouve que vous méconnaissiez, en tant que politiques, le travail qui a été fait tant en Flandre qu'à Bruxelles par les ONG flamandes, pour ne parler que de celles-là, puisque c'est de là que viennent évidemment les plus grandes craintes.

Ces associations ont créé des lieux de coopération, des lieux d'insertion sociale et professionnelle avec ces populations. Et je pourrais vous citer de nombreux exemples réussis. Ce travail est remarquable tant par sa qualité que par la quantité de personnes touchées. Je crois qu'il est temps de reconnaître ces projets, le travail de ces associations sur le terrain bruxellois. Je serais donc beaucoup plus fière de ce travail et beaucoup plus confiante dans les résultats tangibles qu'il peut amener dans le long terme. Non pas depuis hier, mais depuis de longues années.

La question de l'obtention de la nationalité par simple déclaration après une durée de résidence ne résoudra pas tous les problèmes. Ce n'est qu'une étape, mais sa charge symbolique est très forte.

Pour illustrer cette question, je me réfère au témoignage d'un ouvrier mineur, Stanislas Bruce. Témoignage que j'ai recueilli moi-même il y a une dizaine d'années, mais Stanislas est toujours en vie.

Voilà ce qu'il dit et je lui donne donc la parole : "Je suis né le 28 décembre 1929 en Belgique, à Genk. Mon père a quitté la Pologne à la libération de la Pologne après la Première Guerre mondiale. Il est d'abord allé en Hongrie puis en Allemagne et de là, au Limbourg en 1926. Et de là, ils sont allés, en 1936, à Montegnée dans la région liégeoise. En Wallonie, j'étais doublement étranger : flamand et polonais. J'avais un accent et un prénom - Stanislas - qui étaient très polonais. Maintenant, j'ai changé d'avis. Je suis fier d'avoir ce prénom. C'est un signe d'une identité différente. Quand les autres sont arrivés, les Italiens, les Algériens, les Marocains, on a oublié que les Italiens et les Polonais étaient des étrangers. Je suis là depuis soixante ans, mais je suis toujours un étranger. J'ai besoin que l'on me reconnaisse. Dans mon cas, j'ai ma maison ici. Pour moi, après un certain temps, il faudrait donner la double nationalité. Ce serait tellement plus simple."

Il est vrai que le pays d'origine reste un élément fort dans la construction de son identité et de sa personnalité. Il est vrai que l'on ne peut que faire sienne cette position de Stanislas Bruce. L'idéal serait de garder la double nationalité. On est à la fois d'ici et d'ailleurs, et on ne veut pas se couper de ses origines et de ses racines, même si

elles sont culturelles et symboliques, un lien à travers la filière familiale. Cette solution existe dans certains pays, même au sein de l'Union européenne. Le Portugal, par exemple, accepte la double nationalité.

Cela pourrait donc être une piste à creuser pour que chacun et chacune, dont les chemins de vie amènent à résider dans un Etat ou dans un autre, puisse garder ou recouvrer aisément sa nationalité d'origine.

Cette double nationalité continuera à subsister d'ailleurs dans le cœur de chacun, dans son identité, dans son être, au-delà de la simple inscription de la nationalité sur la carte d'identité. Et je vous renvoie ici au texte de Amin Maalouf, dans son ouvrage sur les identités meurtrières, qui plaide pour le droit à l'appartenance multiple.

Ce pas-là reste encore à accomplir au sein de l'Europe pour que l'on puisse être à la fois espagnol et belge, italien et belge, belge et italien.

Enfin, je voudrais pour terminer rappeler combien ce projet de loi s'inscrit dans une politique à long terme. Le commissaire royal à la politique des immigrés Paula D'Hondt donnait déjà comme piste à privilégier en 1989 la simplification de la procédure d'obtention de la nationalité. Elle disait dans son rapport : "L'accession à la nationalité est un moyen important mais insuffisant à lui seul pour aboutir à l'intégration. Et ce ne sera jamais le couronnement d'un processus."

Ce projet du droit à la nationalité va donc concerner un très grand nombre de personnes installées chez nous depuis longtemps. Sept ans, dit le projet, mais j'affirme qu'il s'agit d'une durée minimum et que ce projet concernera dans un premier temps des gens qui sont là depuis beaucoup plus longtemps, si ce n'est depuis toujours. Ces hommes et ces femmes obtiennent ainsi tous les droits liés à la citoyenneté. Ils en avaient déjà tous les devoirs, ou presque.

Mais j'ajouterai pour rassurer le PSC que cela ne vide pas la question de son sens. Cela n'élimine en tout cas pas la revendication de l'octroi du droit de vote aux élections communales pour les étrangers ayant plus de cinq ans de résidence et n'ayant pas la citoyenneté européenne. La possibilité reste ouverte de changer la loi électorale d'ici 2006. Ne soyons pas pressés, chaque chose en son temps. La révision du Code de la nationalité n'est qu'une étape, il reste une deuxième voie qu'il faut creuser.

Je voudrais aussi dire aux donneurs de leçons et à ceux qui nous renvoient sans arrêt à notre programme que, depuis 1979, et surtout depuis 1994, nous avons déjà eu souvent l'occasion dans cette assemblée de faire avan-

Marie-Thérèse Coenen

cer cette problématique sur le droit à la citoyenneté. Je sais bien que ce n'est pas une excuse pour ne rien faire, mais nous n'acceptons pas les accusations de laxisme ou de renoncement. Pour les Verts, ce point reste inscrit au programme.

Je voudrais donner le dernier mot à Pierre Zorica, autre mineur de la région de Seraing, qui me disait en 1988, dans l'une des 50 interviews que j'ai réalisées : "Quand ces étrangers travaillent ici, ils vont à l'école ici, ils acquièrent la culture d'ici et dépensent leur argent ici, ils paient leurs contributions ici, et sans doute ils vont mourir ici. Je ne parle pas de l'étranger qui dit qu'il n'aime pas ici, mais de l'étranger qui est stable, qui reste en Belgique pour toute sa vie. Je crois qu'il faut aider les étrangers à devenir belges au bout de dix ans", disait-il, "pour légaliser la situation de ceux-ci. Je ne comprends pas que des gens restent étrangers après une, deux, trois générations."

Voilà, selon moi, un témoignage plein de bon sens qui nous ramène à la réalité du débat.

En ma qualité de députée, je suis très fière de pouvoir voter ce projet de loi qui, à mes yeux, est le garant d'une société ouverte et tolérante, respectueuse de chacun.

De heer **Servais Verherstraeten** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, een vraag die bij de bespreking van deze wet rijst, is wat vandaag een Belgische nationaliteit nog waard is in een internationale samenleving. Dient deze wetgeving niet te evolueren in het vooruitzicht van een steeds kleiner wordende samenleving ? Ik denk dat we daarop bevestigend moeten antwoorden. Een nationaliteitswetgeving dient zich aan te passen aan wijzigende omstandigheden die zich ook buiten België voordoen. We hebben daar als fractie ook geen bezwaar tegen.

Deze voormiddag heeft collega Cortois ons gewezen op het verleden. De huidige meerderheid spreekt graag over het verleden. Welnu, het verleden spreekt voor zich. Wij hebben die wetgeving aangepast aan internationaal gewijzigde omstandigheden. Collega Erdman heeft ze daarnet nog aangehaald. Er zijn aanpassingen geweest in 1991, 1993, 1995 en 1998. Er was wel consistentie in die wijzigingen en daar zit de breuk met de huidige wetgeving. Van 1991 tot 1998 is het principe van de integratiewil blijven bestaan, maar het ontbreekt bij het huidige wetsontwerp. De wet die we nu zouden moeten stemmen - we maken ons geen illusies met betrekking tot het resultaat van deze stemming - zal een breuk zijn met de vroegere wetgeving. Het zal ook een breuk zijn met de rechtspraak die de commissie voor Naturalisaties in het verleden heeft gehanteerd. Die rechtspraak was unaniem, ook bij hen die nu andere principes zullen stemmen. Wij enten ons terzake op buurlanden.

Wij moeten consistent en gerust handelen en daarom niet met tegenstrijdige verklaringen voor de dag komen, zoals wij het in de maand december van een meerderheidspartij hebben gehoord. Dat had te maken met het feit dat deze partij de vroeger aanwezige consistentie heeft moeten afgooien om tot de meerderheid te kunnen behoren.

Wij vrezen niet voor een open samenleving, wij zijn voor integratie. Als men het principe van de integratie niet hoog in het vaandel draagt en als men eist dat de Belgische nationaliteit zo maar kan worden bekomen - wat quasi het gevolg zal zijn van deze wetgeving -, dan vrees ik dat we op een gevaarlijk pad zitten.

Eigenlijk heeft professor Elchardus het recent ook gezegd. Wanneer voelen mensen zich veilig ? Wanneer gaan mensen respect hebben voor onze democratie, voor onze instellingen ? Als ze open leven en zich in de maatschappij kunnen bewegen. Als zij dus niet uitgenodigd worden en gestimuleerd worden om zich open in de maatschappij te bewegen en zich te integreren, vrees ik dat het respect voor onze instellingen en onze democratie gering zal zijn.

Mijnheer de minister, één van onze fundamentele en beperkte kritieken op deze wet was dat het bekomen van de Belgische nationaliteit via valse documenten, problemen zou opleveren. Dit zou versterkt worden in het licht van de fundamentele verkorting van de termijnen. U heeft daar toen op geantwoord, het principe *fraus omnia corrumpit*. Dit is via de nota die u in de commissie hebt ingediend een beetje genuanceerd geworden door het gegeven dat het een gunst is en geen recht. Het kan ook geen vernietiging van die gunst teweegbrengen. Via het beruchte artikel 23, collega Coveliers, kunnen we tot een vervallenverklaring komen.

Allereerst is het zo dat die vervallenverklaringen zeer beperkt zijn toegepast in de rechtspraak en dat ze te maken hadden met landverraad.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD) : Voor de historische juistheid kan ik u meedelen dat het zogenaamde landverraad na de Tweede Wereldoorlog niet werd uitgesproken op basis van deze tekst, maar op basis van de besluitwet van 6 mei 1944.

De heer **Servais Verherstraeten** (CVP) : Dat is juist, maar als wij de rechtspraak bekijken overeenkomstig artikel 23, zult u onder meer lezen dat het te maken had met de nationale veiligheid.

Belangrijker is het feit dat het verkrijgen van de Belgische nationaliteit of de eventuele vervallenverklaring ervan slechts in zeer beperkte gevallen toepasselijk is. Ze is onder meer niet van toepassing in het geval van artikel 11. Daar hebben wij het onder meer over de tweede en derde generatie Belgen en dat is het gros van de

Servais Verherstraeten

gevallen. Na de wetwijziging van 1991 waren er 40 000 gevallen, veel meer dan voor de andere artikels het geval was. Met andere woorden, het gegeven van de valse documentatie om op basis daarvan een vervallen-verklaring toe te passen, is zeer gering.

Mijnheer de minister, er is natuurlijk ook het probleem van de termijnen. Uw stilzwijgen tot op heden terzake spreekt boekdelen. Wij kijken reikhalzend uit naar uw antwoord. In de commissie hebt u duidelijk gezegd dat u voorafgaand overleg hebt gepleegd met het college van procureurs-generaal, dat er geen problemen waren gezeten en dat u zich erover zou beraden of u de documentatie zou voorleggen. U hebt de documentatie voorgelegd. Uit de documenten blijkt geenszins, in de mate dat er voorafgaand overleg heeft plaatsgevonden, dat het haalbaar is. Integendeel, in antwoord op een brief van u van vorige week zegt het college dat bijkomende middelen nodig zijn.

Mijnheer de minister, wanneer vond dat voorafgaand overleg plaats? Wat werd er concreet op geantwoord? Werden bijkomende middelen gevraagd? Waar gaat u die bijkomende middelen en personeel halen? Dit geldt niet alleen voor Justitie, maar ook voor Binnenlandse Zaken. De dienst Vreemdelingenzaken heeft op dit ogenblik 8 maanden nodig. Nu legt u hen op om het binnen één maand te doen. De minister van Binnenlandse Zaken heeft ook bijkomend personeel gevraagd. Het volstaat niet te antwoorden hoe u de dienst Vreemdelingenzaken zult reorganiseren. Ook de minister van Binnenlandse Zaken heeft om bijkomend personeel gevraagd. Die brief hebt u aan de commissie overhandigd.

Volgens deze meerderheid worden er te veel en slechte wetten gemaakt. Het regeerakkoord bepaalt dat de wetten moeten worden geëvalueerd en getoetst op hun effectiviteit en werking. De huidige wet is pas gewijzigd in september 1999. Voldoet het feit dat een drietal maanden later die wet opnieuw fundamenteel wordt gewijzigd aan dat principe van het regeerakkoord?

Zo kom ik tot de zeer interessante uiteenzetting van de voorzitter van de commissie voor de Justitie, de heer Erdman. Mijnheer Erdman, ik betreur dat wij de discussie niet konden voeren in de commissie voor de Justitie zelf.

De **voorzitter**: Mijnheer Verherstraeten, meermaals wordt gezegd dat de plenaire vergadering geen herhaling mag zijn van wat in de commissie is besproken. Deze keer hebt u de kans gekregen.

De heer **Servais Verherstraeten** (CVP): Ik ga toch van de gelegenheid gebruik maken.

De heer **Fred Erdman** (SP): Mijnheer Verherstraeten, ik wil er u alleen maar attent op maken dat het ook mijn taak is aandachtig het verslag in zijn geheel te lezen en dat ik

bij analyse van de verschillende standpunten tot die conclusie ben gekomen. U herinnert zich dat ik zeer kort moest zijn, maar toch ook punctueel ben tussenbeide gekomen in het debat in de commissie.

Een commissievoorzitter moet een zekere neutraliteit bewaren, die hij niet noodzakelijk in het openbaar debat moet bewaren. Ik ben misschien iets verder gegaan in de analyse, volledig gedocumenteerd met de uiteenzettingen - ik heb ze in het verslag gelezen - van de heren Van Peel, Van Parys, Vandeuren, Verherstraeten, enzovoort.

De heer **Servais Verherstraeten** (CVP): Beschouw het zeker niet als een verwijt. Ik wil, op risico van improvisatie, wat dieper ingaan op wat u zegt. U zegt dat het parlement soeverein is bij het beoordelen en zich niet moet houden aan de wetgeving. U zegt dus dat het parlement rechtspraak kan ontwikkelen die tegen haar eigen wetgeving zou ingaan. Dit is volgens uw stelling strikt theoretisch misschien mogelijk, maar in de praktijk is dit volstrekt onmogelijk.

We hebben natuurlijk de nationaliteitskeuze en de nationaliteitsverklaring en die vallen onder artikel 8 van de Grondwet. Artikel 8 van de Grondwet zegt uitdrukkelijk dat de wetgever hiervoor bevoegd is en dat dit bij wet dient te worden geregeld. In deze twee gevallen is uw theorie dus niet toepasselijk.

Wat de naturalisaties betreft, artikel 9 van de Grondwet, rijst de vraag of men een wetgeving terzake kan maken en of men bijgevolg de soevereiniteit van de Kamer kan beperken. Ik heb zeer snel wat gegrasduind in de rechtsleer. Ik moest wel. Ik heb onder meer het boek van uw minister, professor Vande Lanotte, doorgenomen. De discussie in de commissie heeft aangetoond dat het soms aangenaam is collega's te confronteren met hun wetenschappelijk verleden. In elk geval is het zo dat de interpretatie van de Grondwet en het eventueel opleggen van beperkingen van de soevereiniteit van de Kamer, toekomt aan de wetgever zelf. Er is inderdaad een jarenlange praktijk waarin we wetgeving hebben gemaakt en in overeenstemming ermee hebben gehandeld. Er is dus de grondwettelijke basis.

Daarnaast is er in dit land - weze het genuanceerd - geen hiërarchie van de normen. U weet dat beter dan ik. Wij kunnen als wetgever zelfs wetten goedkeuren die tegen de Grondwet zouden ingaan. We kunnen daarvoor niet worden gestraft tenzij in zeer beperkte mate door het Arbitragehof. Het Arbitragehof heeft echter ook maar beperkte bevoegdheden, onder meer met betrekking tot de rechten en de vrijheden - de artikelen 10 en 11. Via haar eigen rechtspraak kan ze zeggen dat we via de artikelen 10 en 11 terug op artikel 9 moeten komen, omdat er gelijkheidsbeginselen zouden worden geschon-

Servais Verherstraeten

den. Maar het Arbitragehof heeft zich terzake al uitgesproken, in het bijzonder op 24 juni 1998. Men heeft daarin aangehaald dat men het omwille van de soevereiniteit niet kan toetsen en niet kan controleren.

Ik zal nu besluiten, mijnheer de voorzitter. Kan de wetgever de rechten en vrijheden zoals in de Grondwet bepaald - en waar de naturalisaties er een van is - beperken? Professor Vande Lanotte zegt onder meer dat dit kan en dat rechten en vrijheden niet absoluut zijn.

Alleen de wetgever kan bijgevolg beperkingen invoeren en regelende maatregelen treffen. Dit betekent dat de Grondwet en de soevereiniteit die de Kamer krachtens de Grondwet heeft gekregen slechts a posteriori aan een beperkingsmechanisme kunnen worden onderworpen. In die zin en in het licht van die commentaren meen ik dan ook dat de wetgeving die ons vandaag wordt opgelegd en die de huidige meerderheid omwille van een politiek akkoord, niet uit hun hart, zal goedkeuren de leidraad zal zijn voor de toekomstige rechtspraak. Wat de meerderheid ook naar voren brengt, in het licht van het feit dat deze wet in de praktijk totaal onuitvoerbaar zal zijn omwille van de veel te korte termijnen zal ze een verkeerd signaal geven en nefaste gevolgen hebben, dit ten koste van de integratie die ook wij beogen. Op dat punt verschillen wij duidelijk van mening met het Vlaams Blok.

De heer **Fred Erdman** (SP) : Mijnheer Verherstraeten, ik verontschuldig mij dat ik u heb verplicht tot grasduinen. Maak echter even uw redenering af. Ik zal professor Vande Lanotte niet tegenspreken zoals ik dat af en toe wel doe met minister Vande Lanotte. In principe heeft hij gelijk. Ik heb zojuist uiteengezet wat de sanctie zal zijn. De commissie van de Kamer stelt vast dat er een wet is goedgekeurd die de voorwaarden opsomt. Ik zou zelfs verder durven gaan en stellen dat de wet de voorwaarden bepaalt voor het introduceren van een dossier. Wij, commissie, vinden echter dat dit dossier zo belangrijk is, dat we de voorwaarden te buiten gaan. Welke sanctie is er als de Kamer dit in het kader van de naturalisatie zou stellen? Er is geen enkele sanctie voorzien.

Ten tweede is er in hoofde van de betrokkene die dit aanvraagt geen recht om te stellen dat hij aan de voorwaarden voldoet en dat hij dus de naturalisatie moet krijgen. Ik meen dat mijn theorie juist is.

De **voorzitter** : Mijnheer Erdman, dit is een mooi debat. De Kamer zou het naar de commissie terug kunnen sturen als men zegt dat men niet voldoende geïnformeerd is. Dat is technisch mogelijk maar ik wil dit debat niet aangaan. Het loont de moeite dit eens grondig te bekijken.

De heer **Servais Verherstraeten** (CVP) : Mijnheer Erdman, er zijn inderdaad geen sancties voorzien als deze Kamer een gunst verleent aan wie dan ook. Ik moet echter vaststellen dat men in de praktijk momenteel geen gunsten meer verleent tegen onze wetgeving in, wat ook absurd zou zijn.

Ten tweede zijn onze onderzoeksmogelijkheden strikt theoretisch. Wij kunnen niet op het terrein gaan onderzoeken en aanvragers horen. Strikt theoretisch gezien zou dit kunnen maar in de praktijk is het onmogelijk. Dit betekent dat in de praktijk ons toetsingsrecht eerder marginaal is, op basis van het dossier dat ons wordt voorgelegd. Ik meen dan ook dat uw zeer interessante theorie zich in de praktijk weinig relevant zal tonen.

De heer **Jan Mortelmans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, als in de Gazet van Antwerpen een artikel verschijnt over de op stapel staande nationaliteitswetgeving en daarin te lezen is dat België de soepelste nationaliteitswetgeving ter wereld krijgt als dit wetsontwerp wordt goedgekeurd, dan denk ik dat het nuttig is deze uitspraak te toetsen aan de huidige nationaliteitswetgeving van een aantal landen en het resultaat te vergelijken met onze wetgeving. Een eerste vaststelling is dat de nationaliteitswetgeving sterk van land tot land verschilt en nauw samenhangt met de nationale geschiedenis.

Zo kan men op een zeer soepele wijze de Ierse nationaliteit verwerven. Nationaliteitsverwerving hangt natuurlijk nauw samen met het feit dat Ierland nooit een immigratieprobleem gekend heeft, wel een emigratieprobleem. In België kan men de nationaliteit nog soepeler verwerven, na drie jaar terwijl het in Ierland na vijf jaar is. Traditionele immigratielanden zoals Australië, de VS en Canada, hechten veel belang aan de geboorte op hun grondgebied. Ook in de Verenigde Staten hecht men daar veel belang aan. Dat blijkt duidelijk uit de Amerikaanse wetgeving. Ook Canada hecht er veel belang aan; de verwerving van de nationaliteit gebeurt er van rechtswege door geboorte in Canada of afstamming van een Canadees staatsburger. Er zijn nog andere voorbeelden. In sommige landen lijken de naturalisatievoorwaarden niet erg streng, maar worden ze wel gekoppeld aan een verblijfsvergunning die men onder zeer specifieke voorwaarden kan bekomen.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, een van de aspecten om tot een geslaagd integratieproces te komen is uiteraard de taalkennis. Die kennis is in bijna alle landen een uitdrukkelijke vereiste voor de naturalisatie. Enkele landen maken hierop een uitzondering, maar dit wordt dan gecompenseerd door de vereiste van een langdurig voorafgaandelijk verblijf. In Griekenland moet men acht jaar verbleven hebben, in Italië en Luxemburg tien jaar en Noorwegen zeven jaar. In Italië, Griekenland en Noorwegen, landen zonder

Jan Mortelmans

taalmoeilijkheden, kan men zich moeilijk inbeelden dat dit verblijf niet tot een elementaire kennis van de taal zou leiden. Voor Luxemburg ligt de zaak anders. Daar moet men naar het advies van de gemeenteraad luisteren, waardoor een lokale integratie via deze weg wordt verzekerd. De korte verblijfsduur die in België als voorwaarde voor naturalisatie wordt gesteld, is gecombineerd met de afwezigheid van enige toetsing van de kennis van de spreektaal. Dit systeem kent men in geen enkel land ter wereld. De taalkennis, die via afname van een burgerschapsproef kan worden onderzocht, is een element om tot een geslaagd integratieproces te komen. Het is een belangrijk element. Mijn ervaringen in de commissie voor de Naturalisaties leren mij dat enkel het aspect verblijfsduur onvoldoende is om tot een geslaagde integratie in onze maatschappij te komen. De taalkennis moet een belangrijke vereiste blijven. Men kan het zich misschien moeilijk voorstellen, maar er worden dikwijls naturalisatiedossiers ingediend door mensen die 20 of 30 jaar in dit land verblijven en een van de drie landstalen absoluut niet machtig zijn.

Daarmee komen we bij het aspect van de verblijfsvereiste in de buitenlandse nationaliteitswetgevingen. Ook dit varieert sterk van land tot land: twee jaar in Australië, drie jaar in Canada en Israël, vijf jaar in Finland, Frankrijk, Verenigd Koninkrijk, enzovoort. In Denemarken en Noorwegen moet men zeven jaar hebben verbleven alvorens men voor naturalisatie in aanmerking komt. In Duitsland en Griekenland spreken we al over acht jaar en tien jaar wat Italië, Luxemburg, Oostenrijk en een aantal andere landen betreft.

Het aspect geboorte geeft in de meeste gevallen aanleiding tot een meer soepele regeling voor de naturalisatieprocedure. In Zwitserland en de vier Scandinavische landen heeft de geboorte geen enkele relevantie. Tot voor kort was dat ook in Duitsland het geval. Het *ius solie* gold daar evenmin. In dit verband kan ik nog verwijzen naar een studie van het Beierse ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin men een classificatie maakt van de landen naargelang men volgens het *ius solie*-principe of het afstammingsbeginsel werkt. Deze studie werd voor de Duitse wetwijziging van mei 1999 gemaakt. Ze heeft op alle Europese landen betrekking. We leren dat de meeste Europeanen onderdanen zijn van landen waar het *ius sanguinie* domineert en het *ius solie* slechts wordt toegepast om staatloosheid te vermijden. Als het van het Vlaams Blok afhangt zal ook het onafhankelijke Vlaanderen tot dit type behoren. 19,3% van de Europeanen is onderworpen aan een nationaliteitswetgeving die uitsluitend op het afstammingsprincipe is gebaseerd. Daartoe mogen de IJslanders, de Denen, de Zweden, de Noren en de Zwitsers zich rekenen. Een half procent van de Europeanen is ingezetene van een land waar het territorialiteitsprincipe primeert en slechts een aanvullende rol voor het *ius sanguinie* geldt. Dit is het geval in

Ierland. 23% Van de Europeanen is staatsburger van een land waar het *ius sanguinie* domineert met een aanzienlijke aanvullende rol voor het territorialiteitsprincipe wat de vreemdelingen van de tweede en derde generatie betreft.

Het huidige type nationaliteitswetgeving van België is dus niet de regel, maar veeleer de uitzondering. Daarom is het ook niet juist te beweren dat wij in Europa alleen zouden komen te staan wanneer wij zouden beslissen om onze wetgeving te verstrakken.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, opmerkelijk in de studie van de buitenlandse wetgevingen inzake nationaliteit is het feit dat traditionele immigratielanden als Australië, Canada en de VS nieuwkomers slechts toelaten tot de nationaliteit na het slagen in een burgerschapsproef of een grondig interview, waarin wordt gepeild naar de schriftelijke en mondelinge kennis van de taal, de kennis van de geschiedenis van het betrokken land en de rechten en plichten die met het staatsburgerschap verbonden zijn. Ook in andere landen worden uitvoerige interviews afgenomen.

Een volgend aspect dat van belang is als wij spreken over de nationaliteitswetgeving is de vaststelling dat in zeer veel landen bipatridie een uitdrukkelijk beletsel is om de nationaliteit te verwerven. Het Beierse ministerie van Binnenlandse Zaken heeft eveneens nagegaan in welke Europese staten het verlies van de oorspronkelijke nationaliteit een vereiste is voor de verwerving van het staatsburgerschap of, met andere woorden, in welke Europese staten de dubbele nationaliteit een beletsel vormt voor het verlenen van het staatsburgerschap aan vreemdelingen. De dubbele nationaliteit vormt een beletsel voor de verwerving van het staatsburgerschap in IJsland, Noorwegen, Zweden, Finland, Rusland en nog vele andere Europese en Oost-Europese landen. 67% van de wereldbevolking is staatsburger van een staat waar de dubbele nationaliteit een beletsel vormt voor de verwerving van het staatsburgerschap. De verhouding tussen de landen die, wat de verwerving van het staatsburgerschap door vreemdelingen betreft, bipatridie toestaan respectievelijk afwijzen, bedraagt ongeveer drie tegen zeven. Ook wat de meervoudige nationaliteit betreft, bevindt België zich in het kamp van de minderheid.

Het vermelden waard is nog dat de uitgebreide discussie die hierover in Duitsland werd gevoerd, opmerkelijk kan worden genoemd. Het was aanvankelijk de bedoeling van groenen en socialisten om de dubbele nationaliteit onbeperkt mogelijk te maken, maar na felle oppositie van CDU en CSU werd dit sterk teruggedroefd. Jongeren wier ouders acht jaar in Duitsland verblijven krijgen automatisch de Duitse nationaliteit, maar moeten tussen hun achttiende en drieëntwintigste afstand doen van hun oorspronkelijke nationaliteit, zo niet verliezen zij de Duitse. Een dergelijke keuze voor één enkele nationaliteit

Jan Mortelmans

wordt in België op geen enkel ogenblik geëist. Bovendien wordt in Duitsland de dubbele nationaliteit alleen, en dan nog tijdelijk, aanvaard voor minderjarigen die zich nog niet bewust zijn van de draagwijdte van de keuze voor een bepaalde nationaliteit. In België is de dubbele nationaliteit echter toegestaan bij alle manieren van verwerving van de nationaliteit, zowel door minderjarigen als door meerderjarigen, en is zij onbeperkt in de tijd.

Mijnheer de voorzitter, het moet duidelijk zijn dat de nationaliteit nergens cadeau wordt gegeven louter op grond van iemands verblijf in een bepaald land. Meestal komen daar strenge bijkomende criteria aan te pas. Het is dus correct te stellen dat België op dit vlak de meest soepele nationaliteitswetgeving van alle onderzochte landen zal hebben. De vaststelling die iedereen heeft kunnen maken in de commissie is dat 45% van de verdragen en bijna 30% van de verwerpingen van de naturalisatiedossiers te maken hebben met de gebrekkige integratie. Uit de cijfers blijkt onomstotelijk dat veel indianen van een naturalisatiedossier helemaal niet de wil hebben om zich te integreren. Met één pennentrek wordt nu de veronderstelling van de integratiewil ingebouwd. Dat geldt trouwens ook voor de taalkennis, een eis die ook volledig komt te vervallen. Iemand die dus alleen Engels spreekt, of Arabisch, of Chinees, stuit op geen enkel beletsel om genaturaliseerd te kunnen worden. Het louter indienen van een aanvraag geldt als bewijs dat men per definitie één van de drie landstalen spreekt. Ondertussen heb ik meer dan 1 000 naturalisatiedossiers behandeld en ik heb vastgesteld dat het in vele dossiers gaat om personen die hier meer dan 20, 25 of zelfs 30 jaar verblijven en die er niet in geslaagd zijn op die termijn zelfs maar één van de drie landstalen te leren. Ik vraag mij dan af waar wij mee bezig zijn.

Het loslaten van het criterium van de integratiebereidheid is nog erger dan het reduceren van de verblijfsduur. Er is geen wetmatigheid die zegt dat een bepaalde verblijfsduur op zichzelf garant staat voor een geslaagde integratie. Integratie is immers een kwalitatief en geen kwantitatief begrip. Als de regering ervan uitgaat dat de indiening van een naturalisatieaanvraag reeds wijst op integratie, kan het voor de betrokkene geen onoverkomelijk probleem zijn om een burgerschapsproef af te leggen, met gunstig resultaat tot gevolg.

Als blijkt dat zij niet slagen in een dergelijke proef, dan moet toch erkend worden dat de veronderstelling van integratiewil, opgenomen in het wetsontwerp, niet klopt.

Mijnheer de voorzitter, de commissie voor de Naturalisaties volgt het Reglement van de Kamer met betrekking tot de werking van de commissies, niet op. Er wordt niet gestemd over de totaliteit van de dossiers. Het voorstel van naturalisatiewetten, voorgelegd door de commissie voor de Naturalisaties aan de Kamer op 23 december

1999, is dus niet het werk van de commissie in haar geheel, maar integendeel van negen afzonderlijke commissarissen. Gezamenlijke commissievergaderingen worden slechts uitzonderlijk georganiseerd en dan nog worden er slechts technische besprekingen gevoerd.

Het onderzoek van de naturalisatiedossiers gebeurt niet in een voltallige commissievergadering. Elk commissielid komt wanneer het hem of haar past. Op dat vlak bestaat er dus een probleem.

Het is begrijpelijk dat duizenden naturalisatiedossiers niet door alle commissarissen kunnen worden bekeken, maar op basis van een huishoudelijk reglement zouden hierover wel afspraken kunnen worden gemaakt. Een huishoudelijk reglement ontbreekt echter. Collega Hove heeft mijns inziens terecht deze problematiek in de commissie aangekaart. Het is onbegrijpelijk dat deze commissie, die over zo een specifieke bevoegdheid beschikt, decennialang heeft gewerkt zonder dat er van enig huishoudelijk reglement sprake was. Dit reglement zou nochtans kunnen voorzien in afspraken omtrent werkverdeling, stem- en andere procedures. De rol van de voorzitter van de commissie voor de Naturalisaties zou in een huishoudelijk reglement kunnen worden vastgelegd.

Mijnheer de voorzitter, collega's, in de vergadering van de commissie voor de Naturalisaties van 24 juni 1997, gebeurde er een merkwaardig incident. Er werd beslist dat, wanneer het advies van de dienst voor Naturalisaties verschilt van dat van de heer Geraerts, een andere Nederlandstalige collega wordt gevraagd om de knoop door te hakken. Dit komt er dus in feite op neer dat de adviezen van de dienst voor Naturalisaties en van de heer Eerdekenes steeds moet worden opgevolgd, noch meer, noch minder. Toen ik bij het begin van de parlementaire werkzaamheden van de nieuwe legislatuur werd ondervraagd over mijn houding in de commissie, heb ik de heer Eerdekenes gezegd dat alle dossiers geval per geval zouden worden bekeken, en dat naar best vermogen een oordeel zou worden geveld.

Ondertussen heeft de heer Eerdekenes eenzijdig besloten om ook mijn dossiers, waarvan het advies afwijkt van dat van de dienst voor de Naturalisaties, ter beoordeling door te geven aan een ander Nederlandstalig lid, mevrouw Schauvliege, in dit geval.

Voorzitter Eerdekenes heeft deze beslissing in geen enkele vergadering voorgelegd en ondergetekende werd hierin niet gekend. Trouwens, mevrouw Schauvliege heeft het ook niet nodig gevonden om hierover met mij contact te nemen. De voorzitter van de commissie eigent zich verder het recht toe de dossiers die verworpen worden opnieuw in te kijken om zo eventueel het advies

Jan Mortelmans

van de betrokken commissaris te wijzigen. Het is onduidelijk op basis waarvan de voorzitter zich dit recht toe-eigent. Het is trouwens absoluut onduidelijk of de voorzitter dit doet in overleg met de betrokken commissarissen.

Het mag duidelijk zijn dat de commissie voor de Naturalisaties in volle autonomie moet kunnen beslissen. Daarbij moet het tot de mogelijkheden behoren dat er kan worden afgeweken van de adviezen verstrekt door de dienst voor de Naturalisaties. In de praktijk wordt het de commissarissen echter onmogelijk gemaakt minder gunstige beslissingen te nemen dan die, geadviseerd door de dienst voor de Naturalisaties. Een verwerping kan gemakkelijk in een goedkeuring worden omgezet. Wanneer de dienst voor de Naturalisaties een verdaging van één jaar plus een bijkomend onderzoek voorstelt, behoort een verdaging van twee jaar plus een bijkomend onderzoek in de praktijk niet tot de mogelijkheden. De voorzitter speelt hierin een cruciale, maar nergens gedefinieerde rol.

Het komt erop neer dat, in de huidige omstandigheden, de commissieleden de duur betaalde medewerkers zijn van de voorzitter van de commissie, enkel goed om een handtekening te zetten onder een document, zodat het administratief in orde is. Wat het onderzoek van de dossiers betreft, stellen wij vast dat het merendeel van de dossiers uit het gerechtelijk arrondissement Brussel komt.

Nochtans is het duidelijk dat, waar het enigszins kan, de commissarissen de dossiers uit hun regio toebedeeld krijgen. Dit kan tot beïnvloeding en tot politiek dienstbetoon leiden.

De heer **Guido Tastenhoye** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, u hoort hier samen met ons op welk een schandelijke wijze in deze commissie over de dossiers wordt beslist. Er bestaat geen huishoudelijk reglement en de heer Eerdeken gaat tekeer als een kleine tiran.

De **voorzitter** : Mijnheer Tastenhoye, ik hoor deze woorden niet graag. De heer Eerdeken is er op dit ogenblik niet en ik ben ook niet doof, als u mij begrijpt.

De heer **Guido Tastenhoye** (Vlaams Blok) : De heer Eerdeken zou aanwezig moeten zijn.

De **voorzitter** : Indien iedereen hier zou moeten zijn, zouden wij veel talrijker zijn.

De heer **Guido Tastenhoye** (Vlaams Blok) : Mijn vraag is tot u gericht, mijnheer de voorzitter. Zou u misschien een initiatief kunnen nemen om in die commissie grote kuis te houden, want het zijn daar toch nogal een toestanden.

De **voorzitter** : De "grote kuis" is u blijkbaar meer bekend dan mij.

De heer **Jan Mortelmans** (Vlaams Blok) : Commissarissen worden soms trouwens benaderd door advocaten of door de betrokkenen zelf. Ze trekken die dossiers dan naar zich toe. Ook parlementsleden, medewerkers van OCMW's, burgemeesters en schepenen interveniëren bij de dienst voor de Naturalisaties.

Tot besluit kunnen op z'n zachtst gezegd vragen worden gesteld bij de rechtsgrond op basis waarvan naturalisatiedocumenten tot stand komen. Het ontbreken van een huishoudelijk reglement kan allerlei wantoestanden tweebrengen, zoals beïnvloeding, interventies en vriendendiensten. De bevoegdheden van de voorzitter van de commissie voor de Naturalisaties moet trouwens grondig worden uitgedoofd en nauwkeurig omschreven. De rechtspraak, die voor het Vlaams Blok slechts een minimum minimorum is, moet in ere worden hersteld. Tegen alle adviezen in toch naturaliseren moet onmogelijk worden gemaakt. Het resultaat zal zijn dat de parketten en de dienst Vreemdelingenzaken zich niet meer terdege van hun taak zullen kunnen kwijten omdat met hun adviezen toch geen rekening wordt gehouden. Indien er geen verandering komt in de werkwijze van de commissie zal zij een farce blijven, ook na de goedkeuring van de nieuwe wet op de nationaliteit. De commissie voor de Naturalisaties verwordt dan tot een soort van brievenbus ten bate van de traditionele partijen. De commissieleden mogen daarbij in bepaalde gevallen zelfs geen postbode meer spelen. Het Vlaams Blok zal dat blijven aanklagen.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer de voorzitter, collega's, allereerst wil ik de rapporteurs danken omdat de voorstelling die zij van onze werkzaamheden hebben gegeven, dicht bij de realiteit van het debat aansluit. Niettemin heb ik moeten vaststellen dat, hoewel het debat in deze plenaire vergadering serener en beheerschter is verlopen dan in de commissie voor de Justitie, bepaalde gevoeligheden terug zijn aangewakkerd. Zij hebben betrekking op een gebrek aan vertrouwen in onze eigen instellingen zoals de Kamer, de rechterlijke macht of onze parketten. Er is het diaboliseren van de kandidaat-Belgen en van degenen die in het verleden werden genaturaliseerd of een nationaliteitsverklaring hebben afgelegd. Ook bepaalde vooroordelen kwamen vandaag opnieuw op de voorgrond, bijvoorbeeld dat de onveiligheid in belangrijke mate zal toenemen, dat er meer criminaliteit zal zijn of zelfs dat de immigratiestromen plotseling volkomen onbeheersbaar zullen worden door de voorliggende wetsontwerpen.

De wetsontwerpen tot wijziging van de Belgische nationaliteit passen in de maatschappelijke visie die in het regeerakkoord van 7 juli 1999 is weergegeven. Het is een

Marc Verwilghen

visie die de klemtoon legt op een positieve instelling, waarbij slechts corrigerend wordt opgetreden tegen hen die misbruik maken van de positieve verwachtingen. De regering meent dat de jeugd anno 2000 zich beweegt in een sfeer van wereldburgerschap en ze, in tegenstelling tot oudere generaties, de verscheidenheid van culturen als een meerwaarde in deze maatschappij ervaart. Ik sta met deze benadering niet alleen. Ook andere sprekers, bijvoorbeeld mevrouw Leen, hebben verwezen naar het standpunt dat daaromtrent werd geformuleerd, onder meer door mevrouw D'Hondt.

Ik zal mij dus niet bezighouden met de letterlijke citering van wat in het regeerakkoord staat, behoudens de aanhef die ik toch wel even opnieuw wil onderstrepen: "La Belgique doit être une société ouverte et tolérante. Ceux qui y résident doivent se conformer aux lois et règlements en vigueur. L'insertion dans la société doit être le point de départ de l'intégration. De même, toute forme de racisme, d'intolérance et de discrimination doit être combattue résolument."

Dit is juist het uitgangspunt geweest van de regering, omdat ze van mening is dat het verkrijgen van de Belgische nationaliteit de beste garantie inhoudt voor de integratie in de samenleving. Daartoe hebben we een reeks van voorstellen gedaan die zowel de naturalisatie als de nationaliteitsverklaring voor ogen hebben. Ik moet u zeggen dat de regering daar op het einde ook een belangrijke passus heeft aan toegevoegd waar men nogal gemakkelijk over kijkt, namelijk dat de regering de desbetreffende ontwerpen die ze zou indienen onmiddellijk na het zomerreces, en die ze dus als prioriteit aanzag, in elk geval qua werking na een jaar zou beoordelen.

Nu zou ik willen uitweiden over de principes die terzake in acht moeten worden genomen. Deze principes zijn vandaag ten overvloede aangeraakt door een aantal sprekers. Ik denk dat ik even mag verwijzen naar de voorzitter van de commissie voor de Justitie, die duidelijk het onderscheid maakte tussen de naturalisatie en de nationaliteitsverklaring. Dit was ook het uitgangspunt van de regering.

De naturalisatie is een gunst die onze grondwetgever uitzonderlijk toekent aan een welbepaalde instelling, namelijk aan deze Kamer, en zodoende de Kamer ook verantwoordelijk maakt voor de wijze waarop die gunst zal worden verleend. De Kamer bepaalt ook welke de basisvoorwaarden zijn waaraan zal moeten worden voldaan en in welke omstandigheden deze gunst kan worden aangevraagd. Dat behoort tot haar volledige bevoegdheid en verantwoordelijkheid. De grondwetgever heeft het zo gewild en de regering respecteert dit.

De nationaliteitsverklaring daarentegen is een recht. Dat wil zeggen dat wanneer men aan de voorwaarden voldoet, men op een bepaald ogenblik ook zal kunnen

overgaan tot het afdwingen van dit recht, tenzij men het aanvraagt bij de ambtenaar van de burgerlijke stand. In geval het niet wordt toegekend en dienaangaande een betwisting rijst, kan men de procedure voeren voor de rechterlijke macht. Door aldus te handelen denk ik dat de regering zich conformeert aan een eerdere uitspraak, een arrest van het Arbitragehof van 1998, waarin dit principe nogmaals duidelijk werd onderstreept. Tegelijkertijd conformeert de regering zich ook aan de adviezen die de Raad van State in de maanden oktober en november van vorig jaar heeft verleend met betrekking tot de voorliggende documenten.

Er is nog een principe dat ik even wil aanraken vooraleer op een reeks van vragen, die vandaag nog zijn teruggekeerd, te antwoorden.

De regering gaat uit van het principe dat de goede trouw aan de basis ligt van het menselijk verkeer in de samenleving. Ik denk dat, door dit principe duidelijk te stellen, wij niet alleen een humaan engagement hebben genomen, maar eigenlijk ook vertrokken zijn van een vermoeden dat het enig mogelijke gezonde vermoeden is.

Ik begrijp dat een aantal sprekers naar dit punt verwijzen wanneer het erop aankomt dit principe van de "aanvraag te goeder trouw" te beoordelen in het licht van een eventuele inburgering of het zich willen inschrijven in de maatschappij. Minder evident voor mij waren de verwijzingen die ik vandaag heb gehoord naar de verplichting dat men de taal zou moeten hanteren die van toepassing is in de streek waar men zich wenst te vestigen.

Om de redenen die ik heb aangehaald inzake de vervallenverklaring van de nationaliteit ben ik inzake de kennis en het gebruik van de streektaal meer terughoudend. Ik verwijs opnieuw naar het werk van de heer Closset. De meeste aanwezigen voelen zich immers aangesproken door zijn standpunten. Ik wens niet dieper in te gaan op zijn definitie inzake de vervallenverklaring. Eén zin van de heer Closset heeft mijn aandacht weerhouden. Anderen zoals Depage, Maçon en Standaard hanteren in de rechtspraak dezelfde definitie. Wat de vervallenverklaring en de aanvraag betreft, schrijft Closset, ik citeer: "Il ne peut être question de censurer les libertés constitutionnelles, notamment la liberté de pensée et d'opinion. De plus, les considérations relatives à la race, la religion ou à la langue...".

Collega's, de rechtsleer is terzake zeer duidelijk: de taal kan moeilijk als bewijs van integratie worden gebruikt. De realiteit gebiedt me te getuigen dat de kennis en het gebruik van de taal niet als een determinerende factor kan worden beschouwd bij heel wat mensen die ik heb ontmoet en die in het verleden de Belgische nationaliteit hebben verkregen hetzij door naturalisatie hetzij door nationaliteitsverklaring. In de besloten huiskring spreken deze mensen wellicht de taal die voor hen de meest voor

Marc Verwilghen

de hand liggende is. Als er één vrijheid bestaat, is het, mijns inziens, de vrijheid zich in privé-gesprekken uit te drukken in de taal die men verkiest. Dit geldt niet voor het taalgebruik in administratieve plichtplegingen of rechtelijke handelingen.

Mijnheer de voorzitter, collega's, ik kom terug op een aantal vragen die in het debat opnieuw aan de orde waren.

De eerste vraag heeft betrekking op de bevoegdheid en de mogelijkheid van de Kamer om naturalisaties toe te kennen. Ik geloof in de kracht van deze instelling. Het advies van de voorzitter van de commissie voor de Naturalisaties is duidelijk. De Kamer zal haar Reglement moeten aanpassen. Men moet er zich rekenschap van geven dat de beslissing de verantwoordelijkheid inzake naturalisaties bij de Kamer te leggen in de tijd aan evolutie onderhevig kan zijn. Er kunnen soepele samenstellingen van de Kamer zijn, er kunnen echter ook samenstellingen voorkomen die de wetgeving terzake bijzonder streng zullen toepassen. Deze wil van de grondwetgever moet gerespecteerd worden.

De tweede vraag, met betrekking tot het advies van het parket, heeft deze morgen aanleiding gegeven tot een incident. Het verwondert me dat men beweert dat ik de commissie voor de Justitie zou hebben voorgelogen.

Op het college van procureurs-generaal van 23 september 1999 waren zij die het woord voorgelogen hebben gebruikt - waaronder de heer Van Peel -, niet aanwezig. Ik was wel aanwezig. Naar aanleiding van de bespreking van de ministeriële rondzendbrief met betrekking tot de wet van 1998, is er ook gesproken over het probleem dat zich zou stellen ingevolge de regeringsverklaringen en de wil van de regering om zowel voor de nationaliteitsverklaring als voor de naturalisatie een termijn vast te leggen. Deze termijn werd voor de naturalisatie herleid van vier maanden naar een maand en voor de nationaliteitsverklaring van twee maanden naar een maand.

De vraag die ik in de commissie dikwijls heb moeten beantwoorden, ging over de haalbaarheid van de termijn van een maand. De haalbaarheid van die termijn is door het college nooit in discussie gesteld. Het college heeft er alleen op gewezen dat het debat zich diende toe te spitsen op de middelen. Als u de motivering naleest, zal u vaststellen dat de termijn op geen enkel ogenblik in twijfel wordt gesteld. Men vraagt echter wel om middelen. Deze middelen waren toegespitst op Brussel. Eén derde van de naturalisatiedossiers wordt - volgens het college van procureurs-generaal - immers in Brussel afgehandeld. Mij lijkt het evident dat er op dat ogenblik rekening werd gehouden met de omvang van het advies dat moest worden verstrekt.

Het college van procureurs-generaal is er zich perfect van bewust dat het advies dat in de nieuwe wet verleend zal moeten worden, niet hetzelfde is als in het verleden. In die omstandigheden heeft de taak niet de uitgebreidheid die er tot op dat ogenblik is geweest.

In het verslag heb ik op de pagina's 7, 8, 46, 99, 100, 124 en 125 gelezen dat, telkens men mij de vraag heeft gesteld, ik gewezen heb op de dubbele problematiek die zich aandienende, namelijk de Dienst Vreemdelingenzaken langs de ene kant en de problematiek van de middelen die zich voornamelijk op Brussel concentreren aan de andere kant.

Dat het college van procureurs-generaal een algemene bevraging heeft gedaan, blijkt uit de notulering. Ik heb dat trouwens ook gezegd. Ik verwijs immers naar het informele Bureau van de procureurs des Konings, die door het college van procureurs-generaal in deze operatie werden betrokken.

Ik heb eraan toegevoegd dat er verantwoordelijkheden zullen moeten opgenomen worden. Ze zullen zowel moeten opgenomen worden door de minister van Justitie als door de minister van Binnenlandse Zaken. In mijn ogen engageert dit essentieel punt ook de verantwoordelijkheid van de regering. De regering zal alles in het werk moeten stellen om de adviezen binnen de maand te kunnen verlenen.

Op het ogenblik dat de wet in werking treedt, zal wat het advies van het Openbaar ministerie en de verantwoordelijkheid van de minister van Justitie betreft, de politieke verantwoordelijkheid geëngageerd zijn.

De **voorzitter** : Mijnheer de minister, ik laat de heer Van Peel even kort onderbreken omdat hij niet in het debat is ingeschreven. (*Protest van het Vlaams Blok*)

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik wil even terugkomen op het incident van vanmorgen. Volgens het verslag van de commissie zegt u : "De minister verduidelijkt dat vooraf een gesprek met de procureurs-generaal heeft plaatsgevonden om te peilen naar de haalbaarheid van de termijn van een maand. Deze bleek, niettegenstaande Brussel, haalbaar".

De minister verwijst nu naar het verslag van het college van procureurs-generaal, waarin wordt vermeld dat hen wordt gevraagd na te gaan of de termijn van 1 maand mogelijk is. Zoals de collega's hebben betoogd, laten zij per brief weten dat zij daarover het onderzoek nog moeten instellen. Op basis van uw informatie bleek in de commissie voor de Justitie dat de termijn van 1 maand

Marc Van Peel

haalbaar is. Dit blijkt nu niet te kunnen voor de dienst Vreemdelingenzaken. De procureurs-generaal zeggen dat zij het nog niet weten, maar dat voor Brussel de tijdsspanne wel zeer kort is, wat een beleefde manier is om te zeggen dat het niet zal gaan. Op basis van de informatie die u toen in de commissie hebt gegeven, heeft deze meerderheid beslist dat een termijn van 1 maand haalbaar is. Nu zegt u dat het haalbaar zou kunnen worden als de nodige bijkomende middelen er komen, als iedereen zijn verantwoordelijkheid neemt en als heel de regering zich achter u schaaft. Dat zijn volgens mij twee totaal verschillende versies van de realiteit.

De heer **Gerolf Annemans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, ik heb u vandaag per brief verzocht om donderdag te laten stemmen over de terugzending van deze zaak naar de commissie. De basisvoorwaarden van de discussie zijn volledig veranderd.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer de voorzitter, de hoofdvraag was altijd de vraag naar de haalbaarheid van de termijn van 1 maand. Indien het college van procureurs-generaal zou zeggen dat dit niet haalbaar is, dan zou dat toch het eerste zijn dat men mij zou laten weten. Nee, integendeel. Zij zeggen dat zij het onderzoek zullen doen naar de bijkomende middelen die zij daarvoor nodig hebben en zij wijzen op het probleem Brussel. Brussel is voor hen een probleem omwille van de grote toevloed van het aantal zaken.

U moet toch toegeven dat ik geen schroom had om in de volledige openbaarheid te treden. Het is bij mijn weten de eerste keer dat de notulen uit het college van de procureurs-generaal werden meegedeeld. De notulen zijn ondertekend door de advocaat-generaal namens het college van procureurs-generaal. Bij de lezing van de aanhef van deze brief zou u de indruk kunnen krijgen dat het zou gaan om een manoeuvre waarbij ik met een telefoonoproep op 12 januari en een brief op 14 januari heb verzocht een antwoord te krijgen op 17 januari. De notulen van het onderzoek dateren van 23 september. Ik heb dat onmiddellijk herhaald - ik heb er de brieven van bij - op het ogenblik dat wij in de Kamer de bespreking hebben afgerond, ogenblik ook waarop het verzoek kwam van de heer Van Parys.

De heer **Marc Van Peel** (CVP) : U verwijst naar een brief van 12 januari, waarin u blijkbaar een advies hebt gevraagd. Tussen september en januari liggen er toch een heel aantal maanden.

Minister **Marc Verwilghen** : Ik verwijs naar twee bijkomende elementen die vandaag klaarblijkelijk geen onderwerp van betwisting meer uitmaken, maar die volgens mij toch de moeite lonen om even te beklemtonen.

Le premier moyen est la possibilité de remplacer l'acte de naissance par un acte de notoriété, qui est maintenant prévue dans la loi de la même façon que cette possibilité existe pour le mariage.

Nous avons également retenu que la demande devait être accompagnée d'une référence aux droits fondamentaux de l'homme et à ses libertés.

Enfin, la procédure de naturalisation doit être gratuite.

Ce matin, des intervenants ont retenu ces éléments. Lors de la discussion en commission de la Justice, il y avait encore beaucoup de réticences sur ces points. Je constate qu'aujourd'hui, ils ne font plus autant l'objet de discussions.

In die omstandigheden, mijnheer de voorzitter, vraag ik dat dit akkoord, dat zich via het regeerakkoord in de wetsontwerpen heeft vertaald, ook door deze Kamer zou worden aangenomen.

De **voorzitter** : Dank u, mijnheer de minister. Het debat verloopt correct en ik dank de leden daarvoor. We hebben 15 sprekers, de twee verslaggevers en de minister gehoord. Degenen die in het debat het woord hebben genomen, kunnen kort repliceren. Ik noteer de heren Vandeurzen, Laeremans, en Van Hoorebeke.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben met spanning geluisterd naar het antwoord van de minister op de talrijke vragen. Ik ga op slechts twee elementen repliceren. Het is natuurlijk niet correct dat de Kamer alle vrijheid heeft om te doen of te laten wat ze wil, tenzij wat de naturalisaties betreft. Dat was trouwens ook niet de bedoeling van de regering, want in het eerste ontwerp dat ze heeft ingediend, heeft ze precies in een wet willen vastleggen dat de wetgever automatisch de nationaliteit moest toekennen aan wie een positief advies kreeg in de commissie voor de Naturalisaties. De heer Erdman haalde dit al aan. Hiermee blijkt ook wat voor ingesteldheid er tegenover het parlement was.

De wetgever ontnemt ons - met het stemmen van deze wet - elk elementair middel om de informatie te verzamelen die de houding en de rechtspraak van de commissie zou kunnen ondersteunen. Dit is dus niet correct. We beschikken niet meer over de inlichtingen die de integratiebereidheid moeten toetsen. Dit is dus voor ons niet mogelijk. De beslissingen die wij op het einde van vorig jaar hier nog met grote meerderheid hebben genomen, zal dezelfde meerderheid niet meer kunnen nemen in de volgende periode.

Jo Vandeurzen

Wat het advies van het Openbaar ministerie betreft, blijkt uit de brief van de advocaat-generaal dat het probleem zich niet alleen in Brussel voordoet. Hij zegt dat alle parketten zullen moeten beschikken over contractuele juristen om dit werk te kunnen verrichten. Ik vraag mij af of het college van procureurs-generaal zich wel bewust is geweest van het feit dat zij ook in die maand vanuit - meestal - het parket van Brussel in het buitenland die inlichtingen zullen moeten gaan opvragen. Ik heb dat element niet gezien in de vraagstelling noch in het antwoord. Ik maak mij sterk dat, als het college op de hoogte zou zijn van de draagwijdte van deze wet, zij zeker zouden antwoorden dat dit voor deze dossiers niet gegarandeerd kan worden.

Bovendien heeft iedereen, onder meer de heer Eerdekens, gezegd dat de eerste maanden zouden gepaard gaan met een toevloed van dossiers. De eerste maanden is er een hausse te verwachten van het aantal aanvragen, ook voor de naturalisatie. Laten we die eerste maanden deze termijn van een maand niet handhaven. Laten wij de verkorting van de adviestermijn uitstellen tot de piekmomenten voorbij zijn. De regering wenst daarop niet in te gaan, ondanks de vrees van de voorzitter van de naturalisatiecommissie.

Ik zou tenslotte de minister van Justitie willen uitnodigen om de veldwerkers, tegen wie iedereen zegt dat justitie te traag reageert en dat justitie niet de juiste mensen opspoort, te zeggen dat wij nieuw personeel zullen engageren, niet om meer misdrijven op te sporen en te vervolgen, niet om meer slachtoffers te begeleiden, niet om te zorgen dat er alternatieve straffen zijn, maar om de wil van de wetgevers om de termijn van het advies op een maand te brengen voor de aanvragen van de Belgische nationaliteit, te kunnen waarmaken. Dat is de prioriteit in termen van bijkomend personeel, die deze regering stelt. Ik nodig u uit om dit eens van man tot man aan de mensen van dit land te gaan vertellen. Ik heb nog altijd niet gehoord waarom deze termijn een maand moet worden. Ik zal het ook niet horen want het antwoord ligt bij de gemeenteraadsverkiezingen van oktober.

De heer **Bart Laeremans** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uw antwoord was in feite bijzonder verhelderend. Als eerste VLD'er hebt u zo openlijk gezegd waar het in wezen om gaat. Het grote debat gaat immers niet over de termijnen voor het parket, dat is slechts een deel van het verhaal en bovendien een technische aangelegenheid. In essentie gaat het echter om het afschaffen van de wil tot integratie als een criterium om de nationaliteit te kunnen verwerven. Dat is revolutionair aangezien het nergens ter wereld bestaat, zeker niet in Europa. U hebt er nog aan toegevoegd dat integratie wel nuttig kan zijn maar dat het taalaspect daarin in elk geval geen rol kan spelen. Het taalaspect

heeft met integratie niets te maken omdat men ook kan integreren zonder de taal te kennen. Welke taal men thuis spreekt, dat is niet relevant en daarmee heeft niemand iets te maken.

Mijnheer de minister, de taal die men thuis spreekt is nog altijd iets heel anders dan de taal die men in het openbaar spreekt en die men kent. Als er één elementaire zaak is om zich in te passen in de samenleving, dan is dat toch wel de kennis van de taal. Ik spreek dan niet alleen onze taal maar ook die van Coveliers, Dewael en het VLD-verkiezingsprogramma waarin de taalvereiste als essentieel naar voren werd geschoven voor het verwerven van de nationaliteit. Dat criterium moest nog strenger worden toegepast. U zegt echter vandaag honderd procent het tegenovergestelde. Uw partij bedreigt momenteel de groene kiezers.

Als de taal u niet interesseert, neem ik ook aan dat de situatie van de Brusselse Vlamingen u niet interesseert. De helft van mijn toespraak heb ik daaraan besteed omdat dit debat zo lang onder de mat is geveegd en omdat heel de problematiek van de verdrukking van de Vlamingen in Brussel een essentieel gevolg is van de versoepelde naturalisatiewetgeving. Dat zal meer dan ooit het geval zijn bij de komende gemeenteraadsverkiezingen.

Welnu, u hebt hierover tot op heden op geen enkel moment in de commissie, noch hier een woord gesproken. Blijkbaar laten de Vlamingen in Brussel u steenkoud en bent u totaal niet meer bekommerd om wat daar aan het gebeuren is. Ik vind dat indroevig voor iemand van de VLD, de Vlaamse liberalen en democraten. De V zou zo snel mogelijk moeten verdwijnen uit uw naam.

Wat de problematiek van het gerecht en het college van procureurs-generaal betreft, hebt u in de commissie inderdaad gezegd dat de parketten in staat zouden zijn om de dossiers in één maand te onderzoeken. Uit de notulen en uit de brief van de heer De Lentdecker is nu overduidelijk gebleken dat dit absoluut niet het geval is, zeker niet in Brussel waar het al zo moeilijk gaat bij het parket. Wij hebben in de commissie gevraagd dat het parket van Brussel zou worden gehoord en dat iemand van het parket van Brussel zou worden ontboden om zijn uitleg te doen. Zo konden we vaststellen of het mogelijk zou zijn om het crimineel verleden en het strafregister te onderzoeken. Dit werd weggehoond en weggelachen. Zelfs de CVP heeft tegen het ontbieden van het Brussels parket om uitleg te geven over de haalbaarheid van de termijn van één maand gestemd. Vandaag moet u samen met ons vaststellen dat dit absoluut niet haalbaar is. Een periode van één maand is hoe dan ook veel te kort. Donderdag zullen wij bij de stemmingen vragen dat het hele dossier opnieuw naar de commissie wordt verzonden om de parketten hierover grondig te ondervragen.

De **voorzitter** : De algemene bespreking is gesloten.

La discussion générale est close.

Collega's, zoals afgesproken zal in de plenaire vergadering van morgen de bespreking van de amendementen worden aangevat.

Nous discuterons les amendements demain à 14.15 heures. Je voudrais aussi que vous fassiez un effort afin de bien cerner ce débat.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

- *De vergadering wordt gesloten om 17.48 uur. Volgende plenaire vergadering woensdag 19 januari 2000 om 14.15 uur.*

- *La séance est levée à 17.48 heures. Prochaine séance plénière mercredi 19 janvier 2000 à 14.15 heures.*

BIJLAGE

PLENAIRE VERGADERING
DINSdag 18 JANUARI 2000

MEDEDELINGEN*REGERING***Algemene uitgavenbegroting 1999**

In uitvoering van artikel 15 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit zendt de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie :

- bij brief van 13 januari 2000, een lijst van herverdelingen der basisallocaties betreffende het ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu;

- bij brief van 14 januari 2000, een lijst van herverdelingen der basisallocaties betreffende de administratie der pensioenen.

Verzonden naar de commissie voor de Financiën en de Begroting

Opmerkingen betreffende een wetsontwerp

Bij brief van 17 januari 2000 zendt de minister van Justitie, gevolg gevend aan het verzoek van de heer Tony Van Parys, de opmerkingen over van het parket bij het hof van beroep te Brussel betreffende het wetsontwerp tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit (nrs. 292/1 tot 8) waarover op donderdag 20 januari 2000 gestemd zou worden.

Bij de Kamer ter tafel gelegd

ANNEXE

SEANCE PLENIERE
MARDI 18 JANVIER 2000

COMMUNICATIONS*GOUVERNEMENT***Budget général des dépenses 1999**

En exécution de l'article 15 des lois coordonnées sur la comptabilité de l'Etat, le vice-premier ministre et ministre du Budget, de l'Intégration sociale et de l'Economie sociale transmet :

- par lettre du 13 janvier 2000, un bulletin de redistributions d'allocations de base concernant le ministère des Affaires sociales, de la Santé publique et de l'Environnement;

- par lettre du 14 janvier 2000, un bulletin de redistributions d'allocations de base concernant l'administration des pensions.

Renvoi à la commission des Finances et du Budget

Observations concernant un projet de loi

Par lettre du 17 janvier 2000, le ministre de la Justice transmet les observations émises par le parquet près la cour d'appel de Bruxelles, suite à la demande de M. Tony Van Parys, concernant le projet de loi modifiant certaines dispositions relatives à la nationalité belge (n°s 292/1 à 8) dont le vote est prévu le jeudi 20 janvier 2000.

Dépôt sur le bureau de la Chambre